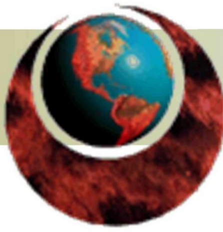

ULTIMA AVENTURA A BANDEI LUI DARIEN KA

Hidegcuti Catalin

Unii aventuieri lupta pentru faima, altii pentru bani. Dar unii lupta pentru onoare chiar daca aceasta lupta ii duce la moarte sigura.

BANDA LUI DARIEN KA SI ASEDIUL AUDEI

I

“ Este timpul să plecaţi. Nu ştiu cât va mai rămâne poarta deschisă.”

“ Îmi pare rău dar noi nu avem de gând să plecăm.”

Elful era uimit. Omul din faţa lui era nebun. Nebun de legat. Zâmbea liniştit ca şi cum moartea nu s-ar fi aflat la doar câteva mile depărtare. Pentru elfi era diferit, ei trăiau mii de ani şi aveau ceva personal în lupta care urma. Dar aceşti aventurieri aveau numai de pierdut, nu-i lega nimic de elfii din Auda.

“ Trebuie să plecaţi. Altfel veţi rămâne prinşi aici împreună cu noi.” insistă el

“Ascultă amice, amândoi ştim că poarta va fi deschisă doar pentru scurt timp. Este atât de puţin timp încât nu cred că veţi reuşi să treceţi toţi non-combatanţii prin ea. Aşa că nu te mai obosi. Am avut o discuţie cu tovarăşii mei şi ne-am hotărât să rămânem. Nu putem să o abandonăm pe Ysera după atâtea aventuri împreună. Aşa că să nu mai discutăm, sunt sigur că ai multe lucruri mai importante de făcut.”

Elful îşi clătină capul dar îl lăsă în pace. Avea multe pregătiri de făcut iar timpul ce mai rămăsese era scurt.

Darien Ka, rămas singur, încercă să se concentreze asupra viitorului. Trebuia să găsească o cale de a scăpa cu viaţă din situaţia în care Soarta îi aruncase din nou cu atâta uşurinţă.

Trupa de aventurieri tocmai se întorcea din Nordul Îndepărtat, unde vânaseră un demon foarte periculos pentru un bogătan din Saderril, când se întâlniseră cu un grup de elfi care se retrăgeau spre sud. Fugeau din împrejurimile oraşului Auda, cel mai nordic avanpost al elfilor. Ei le-au spus că oraşul era în mod constant sub atacul unor oşti de orci şi goblini. La rugămintea lui Ysera aventurierii se îndreptară spre Auda.

Drumul nu a fost uşor. Nu de puţine ori au trebuit să evite întâlniri cu cete de orci pornite după pradă. Dar într-o seară ajunseră la marginea pădurii sălbatice care ascundea oraşul elfilor. Auda era bine păzită de o încâlceală de ramuri groase, liane, iluzii si vrăjitorii prin care nimeni nu trecea fără permisiunea elfilor.

Aventurierii au fost şi ei opriţi de străjile elfilor, copaci vii care îşi ridicară crengile verzi în faţa lor. Alţi copaci vii ieşiră din pădure pe picioare noduroase din lemn puternic şi îi înconjurară. Cunoscând puterea lor, puteau sparge şi stâncile cu pumnii lor tari, aventurierii nu se împotrivirӑ. Ysera le vorbi în limba lor şi numai după ce îi convinse că nu vroiau rău elfilor îi lăsară străjerii de lemn să treacă.

Mai mult o fortăreaţă decât un oraş, Auda fusese construită cu multă vreme în urmă când armiile de goblini au fost împinse în gheţurile nordice de către, atunci în plină putere, Ligă Elfă. Auda trebuia să vegheze la graniţă.

Nu singură, şi alte fortăreţe au fost construite dar, rând pe rând, au căzut sub raidurile duşmanilor sau au decăzut de la

sine. Auda rămăsese stingheră la marginea ţinuturilor de tundră îngheţată.

La un moment dat în faţa lor se ridică un zid de lemn. Un om care nu-i cunoştea pe elfi ar fi putut crede că este o alegere ciudată pentru sprijin în luptă. Dar Darien Ka ştia cât de rezistent era acest tip particular de lemn pe care elfii îl creşteau special pentru a-şi modela scuturi şi ziduri din el. Că doar nu degeaba i se spunea lemn de fier. Şi mai ştia că elfii îşi protejau cu magie zidurile, ai fi avut nevoie de o armată serioasă ca să te gândeşti măcar să iei cu asalt un loc ca Auda.

Poarta scluptată cu grijă în sute de basoreliefuri şi rune de protecţie se deschise de la sine şi aventurierii intrară într-o lume a minunăţiilor.

Copaci a căror vârfuri se pierdeau în nori, groşi cât douăzeci de bărbaţi la un loc formau cu crengile lor adevărate labirinturi la zeci de metri deasupra solului. Tuneluri vegetale de câţiva metri în diametru, mai stabile decât multe din castelele oamenilor şi în mod sigur mai rezistente decât conacele orcilor şi a goblinilor formau legături între locuinţele verzi pline de miresme proaspete. Florile, muşchii de sute de feluri şi iedera acopereau fiecare spaţiu disponibil formând un întreg pulsând de viaţă.

Majoritatea locuinţelor elfilor erau acolo. Sus. La sol rămâneau doar spaţii libere, parcuri şi spaţiile de depozitare. Cu toate astea şi la sol se formau străzi, ei bine pentru elfi, ceilalţi deosebeau cu greu trecerile de restul vegetaţiei din jur.

Trăind printre duşmani oraşul se transformase, devenise

defensiv. Spirade creşteau peste tot gata oricând să lovească în duşmani cu prelungirile lor ca nişte bice acoperite cu ţepi, alături întrezărindu-se plante de mama-hodi a căror parfum dădea ameţeli.

Un căpitan elf îi întâmpină la poartă şi îi întrebă despre scopul venirii lor. Căci elfii se ţin departe de celelalte rase pe cât pot. Şi nu neapărat dintr-un sentiment de rasism, doar le place să fie printre cei care îi înţeleg şi le împărtăşesc pasiunile. Mai ales cea pentru natură. Din pricina comportamentului lor distant mulţi îi privesc pe elfi cu răutate şi invidie, mai ales printre oameni, orci sau dwarfi.

Nici nu se închiseseră bine uşile masive ale porţii în spatele lor când lovi dezastrul.

Magie puternică lovi pădurea cu forţa unui taifun. Vârtejuri de foc coborâră din ceruri şi rupseră zidurile de vrăjitorie care protejau atât pădurea cât şi oraşul. Druizii elfi încercară să-şi apere mult iubita lor pădure dar trebuiau să apere şi oraşul în acelaşi timp, oraş care devenise ţinta unor forţe magice furibunde. Puterea din spatele atacurilor părea enormă deoarece la un moment dat tot ce se afla în afara oraşului luă foc. Scutul magic protejă oraşul dar cine ştie câţi elfi muriră fiind plecaţi în pădure.

Totul devenise un infern cu flăcari înălţându-se pînă la cer. Furtuna de foc trecu însă repede şi Auda rămăsese neatinsă. Pădurea însă dispăruse fiind înlocuită cu o mare de cioturi arse, fumegânde.

La orizont, prin fum, se putea vedea o întreagă armată înaintând. Şi nu o ceată sau două de orci sau o trupă de goblini puşi pe pradă. Ci o oaste pusă pe cucerire. În fruntea ei tronau giganţi cu ghioage pe umeri, urmaţi de trollii cu gheare lungi. În urma lor coloane nesfârşite de orci şi goblini înarmaţi până în dinţi.

În spatele zidurilor elfii nu pierdură timpul, se pregăteau deja de luptă. Erau descurajaţi şi mâhniţi. Principala lor protecţie, pădurea maiestuoasă şi plină de magie, dispăruse.

Dar le rămâneau armele şi magia lor, puternice în felul lor propriu. Ele nu aveau să-i dezamăgească.

*****

Asta se întâmpla cu două zile în urmă.

De atunci armata asediatoare îşi aşezase o tabără enormă

în faţa oraşului. Se încercaseră câteva atacuri asupra zidurilor, cete de orci cu suliţe scoţând strigăte puternice se aruncară în ele dar magia, şi mai ales săgeţile aducătoare de moarte ale elfilor îi respinseseră cu uşurinţă. Însă cu toţii ştiau că zidurile nu puteau rezista la nesfârşit.

Bătrânii elfilor au luat decizia ca non-combatanţii să fie trimişi în afara oraşului. Elfii puteau deschide pentru scurt timp o poartă magică către un loc ascuns aflat cu mult în sud. De acolo ar fi putut scăpa cu uşurinţă în pădurile Moriban unde nimeni nu i-ar mai fi putut găsi. Dar din cauza magiei asediatorilor poarta nu era stabilă şi nu putea exista decât foarte, foarte puţin timp.

Iar intenţiile asediatorilor păreau să se contureze clar, îşi construiseră berbeci de asediu, construcţii din lemn de stejar cu capul prins în armătura de fier în formă de coarne de berbec. Cu ei urmau să izbească porţile până le rupeau.

Şi mai aveau alte arme, turnuri mobile a căror înălţime era egală cu cea a zidurilor, din ele orcii puteau năvăli cu uşurinţă pe ziduri, de unde, prin podurile suspendate s-ar fi răspândit în tot oraşul. Apărătorii însă erau gata să lupte până la moarte, gata să-şi dea viaţa pentru oraşul lor şi pentru ca familiile lor să poată scăpa.

Aventurierii luaseră deja decizia de a rămâne alături de elfi. O decizie extrem de greu de luat şi care ridicase destule

controverse între ei. Dar de-a lungul aventurilor lor, ceata avusese de-a face de multe ori cu elfii şi nu de puţine ori supravieţuiseră doar prin intervenţia acestora din urmă. În plus îi erau datori Yserei să încerce, măcar, să apere oraşul.

- Şefule, şefule; Toru, dwarful, îl trăgea de mână pentru a-l trezi din visare; Ce facem?

- Să mergem la consiliul de război, acum că rămânem trebuie să vedem cum putem face să supravieţuim.

Trupa de aventurieri se afla în locuinţa pe care elfii le-o puseseră la dispoziţie pe timpul şederii lor în Auda. Situată la mică distanţă de pământ între crengile unui stejar bătrân, locuinţa era formată din camera centrală, rotundă după modelul elfilor, din ea deschizându-se patru camere mai mici pentru dormit. O scară răsucită ducea la sol în timp ce două poduri de liane făceau legătura cu restul oraşului.

Acolo era, Ysera, rangerul elf cu o frumuseţe de panteră, a

cărui pricepere cu arcul era legendară, îmbrăcată în hainele ei de culoare verzuie a căror magie îi permitea să devină aproape invizibilă în pădure. Ea îl privi direct pe Darien Ka şi avu o strângere de inimă simţindu-se vinovată când îl văzu cu privirea pierdută. Era partenera lui şi îl cunoştea extrem de bine. Ştia tumultul care-i trecea prin suflet dar vor avea timp să discute mai târziu. Singuri.

Lângă ea stătea Ala, venită din Nord, din triburile care proslăveau răsuflarea iernii, jucându-se cu cuţitele ei lungi şi late. Mai erau acolo, Gar luptătorul orc care purta pe el doar o tunică de piele, prinsă la brâu cu o centură lată bătută cu ţintă cu o pereche de pantaloni de pânză groasă. Gar se alăturase cetei când îl scăpaseră din sclavie. Acum îşi ascuţea sabia având o grijă deosebită la orice mică zgârietură. În afara

hainelor de pe el pentru o bună perioadă de timp a fost singura lui posesiune pe lume.

Edwin, magul cu păreri radicale şi care purta întotdeauna haine la modă se găsea prins într-o discuţie în contradictoriu cu Yama, vrăjitorul care îşi dedicase viaţa magiei morţii. Yama era cel mai bun prieten a lui Darien Ka şi primul care i se alăturase de-a lungul aventurilor. Măestria sa în magia morţii îi aducea o aură întunecată care de obicei se întindea în jur inducând o stare de frică în ceilalţi. Dar chiar şi aşa Yama era unul dintre cei mai vii oameni care existau. Chiar lângă ei Sid, micuţul halfling hoţ de profesie, se uita la disputa dintre cei doi magi distrându-se de minune.

Warmon, şamanul reptiloid mesteca nişte ierburi într-un vas cu fundul boltit explicându-i Lysei cum se face amestecul care ducea războinicul la o stare de euforie şi nebunie în care avea impresia că nimic nu îl mai poate atinge. Foarte folositoare pentru a îmbărbăta trupele înainte de luptă. Dar în acelaşi timp amestecul trebuia folosit cu grijă căci îţi întuneca judecata şi te puteai arunca fără minte în mijlocul duşmanilor.

Ceva mai încolo, pe un pat al elfilor acoperit cu mătase verde Toppas războinicul barbar, dormea liniştit după ce băuse un pic cam mult. Ceea ce în cazul barbarului însemna o cantitate impresionantă de băutură.

O parte dintre ei, cum ar fi Toppsa, Ala şi Gar li se alăturaseră de mai puţin timp, chiar înainte de plecare în Nord când Edwin crezuse că au nevoie de cât mai mult ajutor cu

putinţă. Un grup atât de mare era mai mult decât numeros pentru pustietăţile Nordului dar insemnificant în faţa armatei din faţa zidurilor.

- Care e planul? întrebă direct Edwin

- Nici un plan; răspunse Darien Ka aşezându-se lângă Ysera; nu ştim cu cine avem de-a face iar elfii nu ne-au putut oferi informaţii în plus. Se pare că orcii din jur au încercat din totdeauna să-i nimicească pe elfii din Auda dar niciodată nu au avut curajul să atace direct oraşul de frica represaliilor. Acum e diferit, se pare că sunt ajutaţi de puteri extraordinare. Dovada este chiar distrugerea pădurii care străjuia Auda.

- Elfii nu au reuşit să divineze sursa atacului? Găsesc că e ciudat – murmură Edwin

- Orice încercare de a vedea cine este în spatele atacului s-a soldat cu un eşec. – le zise Ysera – Ceva protejează tabăra inamică.

- Şi iscoadele? Elfii trec drept cei mai pricepuţi la furişat; întrebă ironic Sid

- Cercetaşi elfi au încercat să penetreze tabăra dar din cei cinci care au pornit trei au fost prinşi şi-i poţi vedea răstigniţi în faţa porţii. De ceilalţi doi nu am mai auzit nimic.

Yama îşi ridică capul din podea şi rosti cu voce gravă:

- Acolo este unul care mânuieşte şi stăpâneşte moartea. Îl pot simţi. Dacă nu sunt chiar mai mulţi.

- Sigur, monştrii se pot mirosi unii pe alţii; glumi Sid

- Cum ţi-ar plăcea să ai coşmaruri la noapte? rânji Yama către piticuţ

Darien Ka îi întrerupse fără chef.

- Sid, Yama, terminaţi. Ne distrăm după ce scăpăm din locul ăsta. Sid, crezi că te poţi furişa să vezi cu cine ne confruntăm. Yama şi cu mine le vom distrage atenţia. Dar tu ai grijă, fără magie. Mai mult ca sigur că pot să detecteze orice fel de energie magică.

- Pot să încerc.

- Atunci să aşteptăm noaptea. Ysera vezi dacă elfii au nevoie de ajutor. Poate Toru şi Warmon pot fabrica nişte bombe de-a lor. Nouă ne-au prins întotdeauna bine. Hai, la treabă cu toţi.

*****

Noaptea îşi lăsase deja vălul când Sid părăsi oraşul. Ca o

fantomă se mişcă piticuţul spre tabăra adversă apărat doar de mantia sa de invizibilitate a cărei magie era atât de bine ascunsă încât era practic nedetectabilă. Mantia era unul din bunurile sale cele mai de preţ, o furase mai de mult de la unul dintre cei mai puternici magi din Hasdonym capitala regatului Hasdon. Aproape că îşi lăsase viaţa atunci, când magul descoperise furtul. Doar norocul şi intervenţia lui Darien Ka, atunci fiind şi prima oară când îl întîlnise pe Darien, îi salvase viaţa. Mantia îl ajutase de multe ori de-a lungul anilor să iasă teafăr dintr-o mulţime de încurcături.

Prima protecţie a taberei pe care a întâlnit-o a fost de natură magică. O bandă lată de forţă invizibilă pe care dacă ar fi atins-o, vrăjitorii orci ar fi simţit imediat. Noroc cu masca de ochi pe care i-o dăduse Ysera, cu ea putea vedea magia.

Se lăsă la sol şi trecu pe sub banda magică neobservat.

A doua linie de santinele era formată din focuri de observaţie lângă care erau instalaţi mai mulţi orci de pază. Cu grijă Sid se târâ încet, din două în două mişcări se oprea să vadă dacă nu l-au detectat. Orcii însă nu se mişcau de la locurile lor, majoritatea moţăiau, doar din când în când scurtau noaptea cu ochi obosiţi. Nu le păsa de iscoade, se simţeau în siguranţă cu forţa hoardei în spatele lor.

Lui Sid nu-i plăcea deloc, mai mult ca sigur că şi cercetaşii elfi ajunseseră până aici, oare ce altă pază mai era în jurul taberei.

Sunetul unei respiraţii se auzi din stânga. O creatură care semăna cu un câine dar avea şase picioare şi un bot de porc cu colţi ascuţiţi se apropia de el cu capul adulmecând pământul. Se pare că, chiar dacă nu îl putea vedea creatura încerca să-i ia urma cu ajutorul mirosului.

Halflingul era pregătit pentru o astfel de eventualitate. De mână avea prins un săculeţ, îl deschise iute şi scutură. O pulbere fină se împrăştie în jur dusă repede de vânt. Când creatura prinse în nări pulberea începu să strănute, şi să strănute, odată pornită nu se mai putea opri. Pulberea era făcută special de către hoţi pentru a scăpa de câinii de pază, le distrugea complet mirosul şi-i înebunea. Nici un hoţ respectabil nu pleca de acasă fără ea.

Zâmbind, Sid îşi continuă înaintarea cu băgare de seamă, mai împrăştiind câte puţină pulbere pe drum. Deasupra sa o

sferă de foc explodă în zeci de bucăţi fierbând, care coborâră peste corturile hoardei. Diversiunea prietenilor săi începuse.

Un stol de păsări roşii se ridicară de pe ziduri şi se repeziră la santinelele orceşti. Teroarea îi cuprinse când îşi dădură seama că erau păsări deja moarte, atacul lui Yama. Păsările încercau să le smulgă ochii, să le zgârie feţele. Gărzile înebunite de groază o luară la fugă. Şamanii orci săriră să apere tabăra, vrăjile lor trimiţând din existenţă păsările deja moarte.

Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Sid să stea şi să privească spectacolul nu avea timp de pierdut. Se furişă până la marginea taberei încercând să stea cât mai departe de giganţii şi căpcăunii care fuseseră puşi la periferia taberei tocmai

pentru a le da cât mai multă libertate de mişcare. Dacă nu, unii dintre ei şi-ar fi strivit proprii aliaţi.

Doar reflexele fulger ale lui Sid, aduse la maxim de anii de aventuri, îl scăpară când o umbră îi căzu în spate. În sfârşit înţelese de ce nici un cercetaş nu reuşise să se întoarcă. În faţa sa era un Giulgiu Mortal.

Fiinţa numită Giulgiu Mortal era creată de către magicieni pentru a le servi ca şi câine de pază. Arăta ca un giulgiu negru, zburător, şi putea simţi prezenţa vieţii pe kilometri buni în jur iar odată ce învăluia o fiinţă în îmbrăţişarea-i fără scăpare îi sugea toată viaţa din ea.

Un sunet eteral ascuţit ca o şuierătură străbătu noaptea, Giulgiul Mortal dăduse alarma. În câteva momente o întreagă armată îi va fi pe cap.

Halflingul aruncă în giulgiu cu licoarea primită de la Warmon. Giulgiul era foarte rezistent la armele normale şi majoritatea nici măcar nu îl zgâriau, dar când lichidul îl atinse făptura aceasta începu să ardă. În câteva momente creatura ectoplasmatică deveni un rug incandescent.

Dar partea grea abia începea, străjile orcilor alarmate veneau în grabă. Şi acum mantia sa nu-i va mai fi de folos mai ales că veneau şi vrăjitorii orci. Zeci de torţe luminoase împrăştiară întunericul. Nu putea să fugă înapoi căci ajunsese prea departe şi în spate erau căpcăunii cu torţe cât copacii.

O singură cale mai rămânea. Portarea. Darien Ka îi dăduse, înainte de a pleca, un pergament vechi, furat din templul zeului Ao – Darien Ka prefera să spună împrumutat – şi care conţinea o vrajă de transport, tânărul conducător credea că

era singurul mod de a trece de hoardă.

Pe măsură ce citea grăbit pergamentul, fiind totuşi foarte atent la inflexiunile cuvintelor căci ştia că la cea mai mică

greşeală de pronunţie vraja nu va funcţiona, literele dispăreau. Când rosti şi ultimul cuvânt deasupra sa apăru un portal magic, care îl trase printr-un vîrtej în el, închizându-se imediat după aceea şi lăsându-i pe orci înjurând şi blestemând.

O figură îmbrăcată într-o armură completă din fier îşi făcu loc printre orci dându-i la o parte de parcă ar fi fost jucării.

- L-ai lăsat să scape; şuieră fiinţa Altă figură trecu printre orci, aceştia se dădeau foarte

repede din faţa ei. Faţa figurii era complet ascunsă de un coif care lăsa să i se vadă doar ochii roşi, restul corpului îi era acoperit de robe negre fără nici un simbol. Davan cel mai puternic dintre Vrăjitorii Negri.

- Nu l-am lăsat. Vraja lui a fost de neoprit. Dar ce contează, mâine le vom distruge fortăreaţa şi îi vom omorî pe toţi. Nu au unde să fugă.

- Magia lor este puternică; mormăi armura

- La fel suntem şi noi. Îi vom distruge, şi odată cu ei şi prezenţa elfilor în Nordul Îndepărtat. După aceea planurile se vor desfăşura în voie. Nu te îngrijora ; îl asigură Davan

- Sper că aliaţii noştri sunt şi ei gata.

- Sunt. Au aşteptat prea mult timp şi sunt nerăbdători să distrugă elfii.

- Voi întări paza în seara asta, în caz că se hotăresc să încerce să mai trimită şi alte iscoade.

*****

Înăuntrul oraşului o gaură magică se deschise la nivelul podelei şi Sid fu practic scuipat din ea. Rânjetul lui Yama a fost primul lucru pe care îl văzu când deschise ochii.

- Cum a fost călătoria? întrebă el Sid se aşeză cu spatele pe perete.

- A fost un dezastru. Nu am reuşit să trec de paza lor. Aveau un Giulgiu Mortal; nu era nevoie de mai multe explicaţii, Yama cunoştea prea bine puterile unui Giulgiu

- Nu ai reuşit să vezi chiar nimic.

- Nimic. Doar câţiva căpcăuni de la margine.

- Să mergem să-l găsim pe Darien. E undeva pe ziduri cu magicienii elfi.

Pe ziduri vrăjitorii elfi menţineau bariera magică care apăra oraşul, orcii nu îi lăsau să se odihnească aruncând zeci de vrăji asupra oraşului. De la sfere de foc până la lănci de energie care explodau neputincioase de-a lungul zidurilor.

- Se pare că ai stârnit cuibul de viespi; îi spuse Darien Ka când îl văzu pe Sid

Halflingul ridică din umeri.

- Ai aflat ceva?
- Nu. Doar că par a avea magicieni puternici şi vicleni.
- Asta ştim deja.
- Nimic mai mult. Îmi pare rău.
- Ar trebui să mergi să te odihneşti. Mâine va fi o zi grea.

II

Primele ore ale dimineţii trecură în linişte. Hoarda se trezea cu greu şi lenevea în tabăra ei, după care, către prânz, încetul cu încetul armiile se aşezară în poziţiile de luptă.

Turnurile de asediu se urniră împinse de forţa brută a căpcăunilor şi giganţilor. Uriaşele maşinării se apropiau ameninţător de ziduri. De pe acoperişul lor şi din interior, prin deschizături speciale, balistele orceşti îşi încercau norocul împotriva elfilor. De pe ziduri li se răspunse cu proiectile magice, care însă se ciocneau neputincioase de protecţia asigurată de vrăjitorii întunecaţi. Elfii îşi foloseau şi ei balistele dar turnurile erau solid construite şi nici unul nu se opri din înaintare. În interiorul fiecăruia sute de bestii sângeroase urlau unii la alţii intrând în frenezia luptei.

Elfii mai aveau şi alte arme. Mai puternice. Care nu trebuiau folosite decât atunci când nu exista altă cale. Arme care erau invocate chiar în acel moment.

Pământul începu să tremure sub turnuri. Începu subtil cu o trepidaţie a solului dar în curând se intensifică devenind un cutremur. Şi explodă făcând loc la sute de rădăcini puternice care se târâră spre turnuri vrând să le înfăşoare şi să le rupă în bucăţi. Căci atunci când magia întunecată pârjolise pădurea, rădăcinile bătrâne ascunse adânc în sol nu fuseseră toate atinse, iar acum răspundeau chemării elfilor. Panica îi cuprinse pe cei din turnuri, şi de lângă ele, la vederea lor.

Căpcăunii ce împingeau turnurile fură prinşi de tentacolele naturale şi făcuţi piftie în strânsoare. Unele mai groase apucară turnurile şi le strânseră. Din toate încheieturile pârâiau şi

trosneau maşinile de asediu. Orcii înspăimântaţi se aruncau din ele de la înălţimi numai să scape cu viaţă. O duzină fură împrăştiaţi dintr-o singură zvârcolire a unui tentacol. Alte rădăcini le barară calea de retragere. Cu un geamăt primul turn cedă şi se rupse în două prăbuşindu-se peste cetele de orci. Apoi al doilea fu doborât.

Vrăjitorii Întunecaţi nu stăteau cu mâinile în sân, dar primele lor vrăji nu putură să oprească furia din subteran. Chiar şi câteva sfere de foc de-abia pârliră un pic rădăcinile. Alte vrăji mai complexe se evaporară şi ele.

Le trebui ceva timp până să lucreze împreună şi să lege o vrajă mult mai puternică. Un trăznet coborî din cer şi se scurse de-a lungul rădăcinilor căutând inima lor în adâncul pământului. Ceva se întâmplă, acolo jos.

Focuri ţâşniră din fiecare deschizătură de sub pământ de parcă i se deschiseseră măruntaiele. Toate rădăcinile erau arse şi distruse. Dar nu înainte ca majoritatea turnurilor să fi fost distruse la rândul lor. Prima linie de atac a hoardei nu mai exista.

Elfii crezură că atacul se va mai domoli. Rămaşi fără mare parte din maşinăriile de asediu un atac asupra zidurilor părea fără sorţi de izbândă. Dar Davan nu avea de gând să le dea nici un răgaz. Îşi reorganiză forţele şi le trimise din nou împotriva zidurilor.

În fruntea lor veneau căpcăunii şi trolii cu câţiva giganţi. În spatele lor se buluceau mulţimile de orci şi goblini cu arme în mâini fluturându-le sălbatic şi scoţând urlete de luptă.

Feţele lor cu sânge în ochi erau contorsionate de bucurie sălbatică, căci în sfârşit aveau să omoare elfi. Şefii de urdii treceau printre ei lovind cu bicele pe cei care păreau că sunt mai înceţi. Orci îşi arătau colţii unii altora, gata să se ia la luptă între ei. Dar prezenţa magicienilor întunecaţi printre rânduri îi reducea la tăcere. Nici cel mai sângeros şi mai puternic orc nu avea curaj să le stea în faţă.

În spatele hoardei stăteau vrăjitorii cei mai puternici în frunte cu Regele Vrăjitor Davan. Din mâinile sale se forma o sferă de energie neagră care începu să se ridice deasupra lui. Părea că din fiecare vrăjitor se ridică un fuior de ceaţă întunecată care dădea putere sferei. Când sfera ajunse pe la şase metri în diametru se sparse în patru sfere mai mici care

ţâşniră cu o viteză înfiorătoare spre zid.

Nici o magie a elfilor nu le putu face faţă. Zidul explodă în toate locurile unde fusese atins. Mii de schije au fost împrăştiate de explozie în toate direcţiile. Elfii se treziră tăiaţi în bucăţi sau străpunşi de schije. Unii îşi ridicară scuturile dar era prea târziu. Arcaşii nu aveau protecţia scutului iar zalele lor erau subţiri, câteva zeci au fost ucişi şi mulţi alţii răniţi.

Momente bune toţi cei de pe ziduri au fost buimăciţi, nu se aşteptaseră ca magia lor să cedeze. Dar căpitanii restabiliră repede ordinea.

Arcaşii elfi îşi reocupară locurile, magii elfilor îşi puseră puterile la treabă. De-a lungul spărturilor mlădiţe tinere începură să-şi iţească capul din pământ şi să crească pentru a reface zidul şi pentru a astupa găurile.

Hoarda nu vroia să le dea nici un răgaz. Urletele de luptă răsunau de parcă cerul însuşi vuia. Apoi urmă un urlet suprem, şi porniră asemeni unui tsunami asupra zidurilor cutremurând pământul sub trecerea lor.

- Arcaşi, încordaţi…!!!! urlară căpitanii elfi De-a lungul zidurilor, şi din spate, din umbra crengilor

marilor copaci, elfii îşi încordară arcurile. Ţinându-şi răsuflarea, erau una cu săgeţile, una cu arcurile, magia lor înăscută se transferă armei lor. Chiar şi moartea pălea în comparaţie cu acest moment în care mii de elfi îşi canalizară puterea în arcuri. Apoi veni momentul.

- Trageţiiiii… Cerul se întunecă de mulţimea săgeţilor care coborâră

furioase ca un roi de viespi peste hoardă. Aducând moartea cu ele. Giganţii se opriră uimiţi, cu săgeţi magice înfipte în gât sau în cap, troli cu săgeţi în inimi sau căpcăuni cu picioarele împunse de vârfuri ascuţite, care prin forţa dată de elfi aveau puterea să treacă prin pieile lor groase.

Din nefericire, săgeţile erau prea puţine pentru a opri hoarda, mai ales că multe brute, datorită mărimii lor ignorau rănile făcute de săgeţi. Îşi continuară atacul.

O altă salvă de săgeţi se pogorî din cer. De data asta peste orci. Şi făcură măcel. Sute de orci fură străbătuţi de ele. Degeaba îşi ridicau luptătorii cu colţi curbaţi scuturile să se apere, vârfurile ucigaşe treceau prin ele ca prin apă. Săgeţi îi ţintuiau la pământ, cele care le treceau prin picioare, alţii urlau

cu mâinile pe cap sau pe faţă, sânge curgând printre degete, metalul le străpunsese ochii şi îi lăsase mutilaţi pe viaţă. Dar câteva sute din zecile de mii era prea puţin.

Tăvălugul continua.

- Săgeţi de foc; dădură ordin fruntaşii elfi Următoarea salvă parcă dădu foc cerului. Hoarda înlemni

hipnotizată de furtuna de foc. Ajutorul veni de la vrăjitori care îşi ridicară braţele în aer şi începură să descânte în limba lor

ciudată, sfere de foc ţâşniră spre ziduri împrăştiind moartea pe coama lor, împiedicându-i pe arcaşi să mai tragă. Încurajaţi de acţiunea magilor întunecaţi hoarda prinse puteri şi tăbărî asupra zidurilor.

În spatele unei spărturi Darien Ka îi încuraja pe elfi. Căci chiar şi curajoşii războinici elfi erau nervoşi de când văzuseră mărimea armatei care se abătea asemenea unui uragan peste Auda.

- Pregătiţi-vă de luptă! Nu vă lăsaţi intimidaţi. Sunt mulţi dar sunt proşti. La ordinul meu trageţi. Dar nu înainte de ordinul meu.

Elfii erau puţin reticienţi să ia ordine de la un străin dar căpitanii lor ştiau cât de multă experienţă în luptă avea omul. Iar în puţinul timp cât fusese în Auda le demonstrase că se pricepea de minune la război.

Ultima salvă rărise rândurile atacanţilor dar deja hoarda se bulucea prin spărturi. Darien Ka lăsă să treacă câţiva, după care îşi coborî sabia. Acesta era semnalul pentru artileriştii elfi.

Mai multe baliste rapide îşi lansară proiectilele. Drugi cu vârf de fier izbiră cu atâta forţă în atacatori încât până şi căpcăunii au fost azvârliţi în spate. Un gigant care îşi făcuse cu greu loc prin spărtură se trezi cu un proiectil în burtă. Încercă să şi-l scoată, dar mâinile îşi pierdură puterea. Cu o ultimă sforţare îl smulse şi un şuvoi de sânge negru scăpă afară iar gigantul muri cu o expresie de uimire pe faţă.

- La atac! strigă Darien Ka şi o luă la fugă spre duşmani Dar nu singur. Alături de el veneau nu numai elfii ci şi

aliaţii lor. Treanţii, copaci vii şi prietenii elfilor de la începuturi, movile umblătoare (creaturi alcătuite din mâl şi

plante de mlaştină care luptau alături de elfi prin forţa naturii) şi câţiva giganţi de piatră. Ciocnirea dintre fiinţele uriaşe

ale ambelor părţi scoase scântei.

Cam la fel se întâmpla la fiecare din spărturile făcute de în ziduri. Elfii încercau să-i ţină pe atacanţi în afara zidurilor nelăsându-i să intre în oraş unde forţele lor ar fi putut să se desfăşoare şi superioritatea numerică şi-ar fi spus cuvântul.

În acest timp de pe podurile suspendate şi platformele locuinţelor lor din copaci elfi înarmaţi cu arcuri continuau să tragă săgeţi asupra hoardei. Cu precizie mortală.

Ysera se afla şi ea la una dintre spărturi. După ce trimisese trei săgeţi în hoardă, fiecare atingându-şi ţinta: ochiul unui căpcăun, capul unui orc şi inima unui trol; abandonase arcul în favoarea celor două săbii puţin curbate pe care le folosea de obicei în lupta corp la corp.

Războinicii elfi din jurul ei o duceau greu şi spre mai greu. De la început au fost puţini “grei” de partea lor şi aceştia erau împinşi în spate de către mulţimea hoardei. În scurt timp îi îndepărtaseră pe elfi de spărtură iar în spatele primelor rânduri de creaturi dornice de sânge apărură magicienii hoardei.

Elfa auzi un strigăt disperat din dreapta şi o văzu pe Lysa prinsă cu spatele la perete de un troll ce rotea cu ambele mâini o sabie enormă. Sări imediat să o ajute şi îi reteză tendoanele de la picioare trollului. Ca un copac retezat de către tăietorul destoinic trolul căzu. Lysa nu scăpă momentul şi îi reteză gâtul. Amândouă răsuflau greu.

Şi lupta abia începuse.

Gar lupta neobosit. Orcii care se strecuraseră pe lângă creaturile mari şi intrau în oraş rămaseră uimiţi când văzură că în fruntea elfilor se afla unul de-a lor. Uimire care îi costase scump, Gar îi tăie fără milă.

Sabia sa grea luase deja viaţa la patru oşteni şi rănise alţi câţiva, dar erau prea mulţi. Unii orci nici măcar nu apucau să lovească, pur şi simplu erau împinşi în elfi de cei din spatele lor. Iar aceştia la rândul lor erau strânşi şi lăsaţi fără posibilitatea de a-şi folosi săbiile.

Gar îl lovi în cap, cu pumnul gol, pe un orc ce se îndesa în el în timp ce îşi degaja sabia din trupul altui orc în care sabia se agăţase de solzii metalici ai armurii.

O secure zvâcni spre capul său dar nu ajunse niciodată la ţintă. Braţul nu mai avea putere. Ala îşi implântase cuţitul ei lat în şira spinării atacatorului. Celălalt cuţit bară o sabie curbă

folosită de un goblin. Cu ea apărându-i spatele Gar continua să cosească ca la câmp printre orci.

Un nou urlet de luptă îi făcu pe elfi să piardă din încredere şi se uitară în jur temător. Oare ce îi mai aştepta? Prin spărtura zidului îşi făceau loc orcii luptători, îmbrăcaţi în fier din cap până în picioare. Cu securi grele, spade late în mâini şi cu scuturi rotunde pe braţ ei reprezentau elita războinicilor orci care nu aveau alt scop în viaţă decât lupta şi erau crescuţi de mici ca să ucidă.

În fruntea lor era un căpcăun înalt, şi mai vânjos decât semenii lui slăninoşi în o armură din fier elaborată cu tot felul de proeminenţe metalice, ascuţite, care puteau fi folosite la nevoie şi ca arme. Pe braţul stâng purta un scut rotund făcut în întregime din fier cu imaginea unui cap de demon pe el. În dreapta purta o lance groasă, cu vârful în flăcări, dintr-un metal necunoscut de culoare verde.

Ala strigă la Edwin care era mai în spate:

- Opreşte-i! Ţine-i pe loc. În sinea sa Edwin o blestemă pe Ala. Cum se aştepta ea să

ţină pe loc torentul de orci în plină forţă?

O singură vrajă îi veni în minte. Cuvintele se născură singure şi magia răspunse chemării sale venindu-i în ajutor. Un zid de lumină translucidă acoperi întreaga stradă în faţa valului furios de orci luptători.

Primul care atinse zidul de forţă fu lovit de o descărcare electrică şi aruncat în spate.

- Fugiţi! Zidul nu îi va ţine mult timp pe loc; le strigă magul prietenilor săi

La rândul său îşi pregăti o nouă vrajă. Fiind mai complicată îi trebui mai mult timp să o termine. Era nevoie de o mare putere de concentrare pentru a reuşi să-ţi păstrezi focusul fixat în timpul luptei, să-ţi stăpâneşti adrenalina şi fiorul morţii. Asta deosebea un mag de bâlci de unul cu adevărat talentat.

Între timp elfii se reorganizară, balistele erau încărcate şi arcaşii îşi luară locul în spatele suliţaşilor. În jurul lui Edwin se formase o ceaţă verzuie care la comanda sa se buluci în spatele zidului translucid. Era ca şi cum existau două ziduri, unul de lumină iar altul de ceaţă.

De partea cealaltă, şeful căpcăunilor îndreptă lancea spre zidul de lumină. Focul din vârf pâlpâi, deveni mai puternic şi

apoi lovi zidul. Zeci de linii fierbinţi se răspândiră din punctul de impact. Într-o explozie de lumină zidul dispăru.

Orcii luptători, furioşi, se repeziră în norul verde după prăzile lor. Mare greşeală din partea lor căci odată ce intrară în ceaţă îi luă cu ameţeli şi dureri în tot corpul. Unii cădeau din picioare, alţii se zvârcoleau pe jos cu spume verzui

ieşindu-le din gură. Cei mai rezistenţi, care reuşiră să treacă de ceaţă fură împănaţi cu săgeţi de arcaşii elfi. Scuturile servindu-le prea puţin, săgeţile magice ale ţintaşilor elfi erau de neoprit. Nici un orc nu rămase în viaţă.

Magicieni ieşiră în faţă, nu şamani orci, ci magicieni ascunşi sub robe negre, magicieni puternici în faţa cărora se plecau şi tremurau de frică până şi giganţii. Îşi ridicară toiegele în aer şi rostiră vrăjile, vânturi puternice izbuncniră şi împrăştiară ceaţa din faţa hoardei.

- Uragrahhh!!!! urletul căpcăunului zgudui văzduhul şi hoarda porni la atac din nou.

Suliţe din baliste şi săgeţi trase de ţintaşii elfi îi întâmpinară din nou. De această dată dată doar le răriră rândurile şi nu încetiniră atacul.

Gar strânse cu putere mânerul spadei de luptă. O piesă de artă, mânerul era acoperit cu fâşii din piele fină. Garda era cam de 10 cm de fiecare parte a mânerului, în cruce, iar lama era de un metru şi jumătate. Mai lată la bază şi plină de rune de-a lungul ei. Sabia se numea Hala şi fusese un dar din partea dwarfilor care trăiau în subteranele Muntelui Zgribulit ca mulţumire pentru că odată le salvase peşterile

Se aruncă direct la şeful căpcăunilor. Ştia că dacă îl va omorî ceilalţi orci îşi vor pierde elanul. Ciocnirea dintre cei doi scoase scântei. Lama grea se ciocni de mânerul lăncii. Ceea ce îl uimi pe Gar fu că mânerul rezistă.

A naibii lance magică. Gândul îi trecu repede la cum să se apere. Căpcăunul încercă să-i cosească picioarele. Gar sări peste lance şi lovi mai puternic peste mâner. Căpcăunul însă avea destulă forţă şi nu scapă arma din mână.

Vârful lăncii luă foc şi pălălaia se întinse după Gar. Orcul însă, pe cât era de masiv pe atât era şi agil. Scăpă ca prin

urechile acului rostogolindu-se într-o parte. Gar lovi cu sete de jos în sus şi-l despică pe un orc luptător care intrase în raza lui de acţiune. După care îl puse în faţa sa folosindu-l drept

scut în faţa unui alt şuvoi de foc.

Mirosul de orc fript îi înfundă căile nazale. Cu dezgust îl aruncă în căpcăun sperând să-i distragă atenţia, iar el să aibă timp să-l taie în două. Din nou nu reuşi căci alţi orci luptători îi intrară în cale şi trebui să-i sfârtece înainte de a ajunge la şeful căpcăun.

Acesta însă se eliberase de cadavru şi intră în luptă folosind o nouă tactică. Aruncă la rândul său un orc în Gar, mercenarul tăie în el dar lama îi rămase prinsă în harnaşamentul de luptă a orcului. Nu reuşi să o tragă afară destul de repede pentru a putea para lancea. Cu atâta forţă împunse căpcăunul încât vârful ieşi prin partea cealaltă a pieptului lui Gar.

Cu ultimele forţe Gar încercă să-l doboare pe căpcăun dar lama întâlni alt corp în care se împlântă, alt orc. Şeful căpcăun învârti lancea în trupul lui şi o trase afară lăsând să ţâşnească un şuvoi de sânge negricios. Alţi orci săriră pe Gar hăcuindu-l cu săbiile din toate părţile.

Ala îl văzu căzând. Cu sângele duşmanilor dar şi a prietenilor încleiat în păr, plină de sudoare şi murdărie nu mai era tânăra naivă care venise din Nord. Acele zile erau undeva în trecut. Acum era Ala, luptătoarea.

Chiar dacă nu cel mai iubit din bandă, Gar era un prieten şi un luptător onorabil. Moartea sa creeă un uragan de furie în interiorul ei. Cuţitele lungi deveniră lumini strălucitoare care sfârtecau orcii buluciţi în faţa ei.

Magia vieţii răspunse cererii celor câtorva magi elfi prezenţi. Rândurile din spate a orcilor şi căpcăunilor se treziră

sub o ploaie de gheaţă. Ţurţuri ascuţiţi, cât braţul de trol, cădeau din ceruri la viteze incredibile. Spărgeau coifuri, treceau prin scuturi, străpungeau armuri. Infanteriştii hoardei erau măcelăriţi.

Elfii îşi recăpătară puterile şi atacară cu toată forţa orcii încă buimăciţi. Şamanii nu reuşeau să-i întoarcă, orcii se retrăgeau înebuniţi către spărtură călcându-se în picioare unii pe alţii. Dar alţii intrau prin spărtură gata de luptă.

Elfii nu câştigaseră decât un moment de respiro.

*****

Warmon se afla în primele rânduri ale apărătorilor. Cu Toru în dreapta şi Tappas în stânga sa, cei trei ţineau piept

iureşului.

Primii care îi atacaseră din faţă au fost goblinii. Dar aceştia nu erau nişte războinici curajoşi. Săgetaţi din faţă şi de sus de către arcaşii elfi, măcelăriţi de războinicii elfi în zale, dădură repede înapoi.

Alte rânduri de goblini veniră din spate lor, de data asta în armuri şi bine înarmaţi. Îi însoţeau şi călăreţii de lupi, cavaleria sălbatică a goblinilor, a căror bidivi erau la fel de periculoşi, dacă nu mai periculoşi, decât călăreţii lor.

Warmon era un pic surprins de apariţia călăreţilor de lupi, aceştia nu excelau în luptele din spaţii închise în care lupii nu se puteau mişca în voie. Lucru demonstrat şi în bătălia de la Pasul Ţapului unde un detaşament de dwarfi rezistase mai multe zile atacurilor furibunde ale unei hoarde de călăreţi goblini care încercau să intre în Văile Închise pentru a prăda comunităţile de dwarfi.

Mulţi muriră de ambele părţi. Dar pierderile din partea hoardei erau incalculabile. Goblinii nu se puteau împotrivi războinicilor elfi care făceau prăpăd cu săbiile lor cu mâner lung şi puţin curbate la vârf. Având în vedere că nu-şi puteau folosi superioritatea numerică pentru a-i înconjura, singurul plan a hoardei era să-i împingă în spate cu presiunea numărului de trupuri.

În urma goblinilor veneau altfel de creaturi, oameni-câini înarmaţi cu ciomege grele cu cap de bronz sau lemn întărit şi săbii scurte cu lamă lată. Erau puternici şi mai vicleni decât goblinii, apăraţi cu de armuri din piele lăcuită.

Tappas lupta cu sabia goală în mână, fără scut, după moda barbarilor. Furia bătăliei pusese stăpânire pe el. Atacat de un om-câine îl tăie în două dintr-o singură lovitură după care prinse un goblin de chică şi aruncă creatura care se zbătea în masa colcăitoare de inamici.

Barbarul era deja până aproape de genunchi în cadavre. Se întoarse şi tăie cu sete în măruntaiele unui alt om-câine care ar fi vrut să-i înfigă o lance în picior. Cavalerul elf care lupta lângă el căzu răpus de doi oameni-câini care îi zdrobiră craniul cu ciomegele. Atât de puternic loviră încât coiful se deformase în interior intrând-i în creier. Toppas îşi dezveli caninii la ei scoţând un strigăt de luptă şi îi tăie unuia mâna, celălalt impresionat luând-o la fugă. Omul câine rămase uimit când îşi

văzu ciotul din care sângele ţâşnea ca o arteziană. Îi luă câteva momente până ce durerea îl făcu să se zvârcolească pe jos şi să scoată sunete ciudate de parcă ar fi plâns.

“Crafftttt!!”

Urletul venise de la un goblin mărunt care îl cresta cu un cuţit pe picior. Îl lovi cu latul spadei peste faţă. Mai mulţi

oameni câini săriră să-l atace, dar doi elfi îi veniră în ajutor eliberându-i flancurile.

Sângele curgea în şuvoaie.

Dintr-o dată forţele hoardei părură să se despartă lăsând un culoar liber între ele. O fiinţă ascunsă sub o mantie ce părea să capteze lumina trecu prin culoar. Toppas nefiind impresionat se proţăpi în faţa fiinţei.

- Omule nu am nimic cu tine. Pleacaţi din oraş şi nu veţi fi omorâţi; spuse figura cu o voce de gheaţă

Barbarul nu îl ascultă, era prea cuprins de febra luptei ca să gândească. Lama sa se îndreptă spre pieptul necunoscutului. La câţiva centimetri de el păru că loveşte ceva invizibil şi se frânse în două. Cu avântul său, Tappas aruncă rămăşiţa de sabie şi se repezi cu mâinile goale la gâtul necunoscutului.

În loc să se ferească din faţa atacului străinul îşi folosi toiagul negru pentru a-l lovi cu o lance de lumină pură care îl opri de parcă l-ar fi lovit un taur.

Corpul barbarului se lăsă moale la pământ. Murise.

Warmon împrăştie cu un suflu de foc vrăşmaşii din faţa sa şi din doi paşi fu lângă corpul lui Tappas. Dar nu mai avea ce face, forţa vieţii deja părăsise corpul barbarului.

- Vino străine! Să-mi răzbun prietenul! strigă el către făptura înfăşurată în mantie

Străinul îl privi câteva momente pe Warmon ca pentru a-l măsura apoi cu un oftat făcu un pas înainte.

- Sunt Arwan, Gardianul. Am făcut un legământ cu cei care conduc hoarda. Oraşul acesta va fi cucerit. Dacă vreţi să trăiţi, şi tu şi prietenii tăi, plecaţi. Dacă nu, veţi muri. Aşa a fost scris.

- Eu sunt Warmon, şaman a tribului Ierbii Viperei. Nu îmi este frică de nimeni. Mi-ai omorât un prieten şi mă voi răzbuna!

Doi urşi negrii de peşteră se materializară gata de luptă. Urşi mari, cu gheare puternice şi forţă din belşug, în stare să dărâme case dintr-un brânci. Însă nu avură timp să-şi

demonstreze forţa. Arwan, cu un simplu gest de mână, coborî trăznetele din cer şi doar cratere fumegânde rămaseră acolo unde înainte stătuseră falnicii urşi.

Un singur bolt întunecat ţâşni din palma gardianului şi îl atinse pe Warmon. Protecţia magică care îl apăra pe şaman dispăru de parcă nu ar fi existat şi Warmon fu aruncat prin aer peste rândurile elfilor. Când atinse solul era deja inconştient.

Arwan îşi ridică stafful fiind gata să dezlănţuie puterile sale magice asupra elfilor, când cerul deasupra lor se întunecă.

Nori negrii se avântau parcă nebuni unul după altul. Aburii din ei, se strângeau, comasau, se desprindeau şi coborau în jos, spre pământ, transformându-se pe măsură ce coborau. Deveneau forme neobişnuite care prindeau substanţă. Orcii, căpcăunii, trolii şi giganţii se opriră înspăimântaţi de spectacolul deasupra lor. Magicienii întunecaţi încercară să domolească stihiile dar voinţa cerului era supremă.

Apoi un zgomot de tunet se auzi din centrul oraşului. Hoarda dădu un pas în spate. Un tăvălug de umbre fantastice se formă pe străzile oraşului. Entităţi fantomatice gigantice, cu mii de forme diferite, de o culoare verzuie se abătură peste hoardă în acelaşi timp cu umbrele ce coborâseră din nori.

A fost un masacru. Atacul entităţilor era de neoprit.

Întărite de puterea Zeului Pădurii, căruia druizii elfi îi ceruseră ajutorul, erau invincibile. Degeaba încercau giganţii,

trolii şi orcii să-i oprească cu armele lor, ele treceau prin fantome fără să le facă nimic.

Dar entităţile se dovedeau a avea şi substanţă, după cum aflară creaturile hoardei, când fură călcaţi, striviţi, rupţi în bucăţi de puterea lor. Magicienii întunecaţi loviră cu vrăjile lor dar puterea zeului le apără reflectând magia înapoi către ei.

Arwan încercă să se opună singur torentului dar îşi dădu seama că nu va avea succes. Nu că ar fi fost foarte doritor să lupte pentru hoardă. Se învălui cu o manta de putere care îl proteja de atacuri şi se retrase împreună cu restul. Dar el ştia că soluţia pe care o găsiseră druizii elfi era doar temporară.

Fantomele stârpiră orice urmă de duşman din interiorul zidurilor, dar nu îşi urmară prada afară. Puterea Zeului Pădurii le ţinea în viaţă doar pe teritoriul oraşului.

A fost de ajuns. Hoarda fusese învinsă … cel puţin pentru moment.

III

Oraşul era în ruine.

Spărturile din ziduri nu puteau fi reparate, nici nu puteau creşte din nou, le-ar fi luat prea mult timp. Magia neagră folosită pentru a le distruge îşi lăsase urma slioasă pe ele. Cu toate astea câţiva vindecători elfi încercau să le peticească cum puteau. Cei care mai aveau puteri. Majoritatea şi le folosiseră în ritualul de invocare a Zeului Pădurii.

Înăuntrul zidurilor era şi mai rău. Grămezi de cadavre umpleau străzile. Pentru a nu se împuţi şi începe să putrezească câţiva copaci vii le strângeau şi apoi elfii le dădeau foc. Alţi elfi adunau săgeţi şi armele atinse cu magie din mâinile celor căzuţi. Vor avea nevoie de ele în luptele ce vor urma.

Chiar şi arborii înşişi au fost arşi iar casele dintre crengile lor puternice distruse, resturile căzute peste construcţiile de la nivelul solului. Focul se răspândise rapid, neţinut în frâu de puterea magilor, unele locuri devenind un infern şi a fost nevoie de intervenţia preoţilor pentru a-l opri la porţile templelor.

Cei mai mulţi dintre elfi erau şocaţi, nu neapărat de forţa hoardei, ci de distrugerea oraşului din jurul lor. Niciodată de-a lungul vieţilor lor, care în cazul elfilor însemnau sute de ani, nu văzuseră Auda arătând aşa.

Aventurierii se adunaseră într-un parc de lângă piaţa centrală a oraşului. Aici oraşul nu a fost atins de atac şi forţa naturii se simţea din plin în preajmă. Elfii îi lăsaseră singuri împreună cu prietenii lor morţi. Trupurile lor au fost înfăşurate cu grijă în cearceafuri albe, cu feţele lăsate descoperite, şi aşezate pe un pat de lemne. Lângă ei au fost puse armele şi lucrurile la care ţinuseră în viaţă. Urmau să fie trimişi în lumea cealaltă cu tot respectul pe care îl meritau, ca nişte eroi.

- Este de rău; Toru avea o butelcă în mână şi trăgea tot mai des din ea

- De-aici nu scăpăm mai uşor; îi dădu dreptate Sid care în timpul luptei se ţinuse la margine doborând orcii cu arbaleta

- Warmon este într-un fel de comă. După ce a fost rănit a intrat în transa de regenerare; îi anunţă Ala care stătuse lângă prietenii lor răniţi

- Dar Tappas este mort. La fel şi Gar. Lysa a căzut şi ea de otravă în timp ce se retrăgea; mormăi Edwin

- Warmon în transă şi eu rănită. Nu stăm prea bine;

murmură şi Ysera

Toru mai trase un gât din butelcă:

- Nu l-ai văzut pe cel care l-a omorât pe Tappas şi l-a pus în comă pe Warmon. Doar Nakrat Îngheţatul pe care l-am învins acum doi ani părea la fel de puternic ca el.

Cu toţii îşi aminteau de lupta împotriva lui Nakrat. Doar norocul îi scăpase cu viaţă pe Toru şi Ysera după ce au fost capturaţi de acesta, şi Darien Ka împreună cu Yama au fost

nevoiţi să lupte împotriva stihiei gheţii dezlănţuite şi s-o înfrângă cu magia lor combinată.

- Hoarda luptă cu puteri înzecite, de parcă o forţă întunecată le dă putere.

Edwin îşi trecu mâna pe deasupra lamei spadei sale. O aură albastră, ca o pulbere, păru să se prelingă, lăsând în urma ei lama strălucind albastru întunecat. Magia sa avea să permită lamei să treacă prin protecţiile magice ale adversarilor.

- Poate ar trebui să ne gândim la cum am putea să plecăm; spuse el

- Nu; îl întrerupse tăios Darien Ka; nu toţi non-combatanţii au reuşit să plece prin portal. Am discutat cu nobilii elfi. Vor să încerce să-i scoată mâine din cetate cât timp hoarda va fi ocupată cu atacul.

- Şi noi trebuie să murim pentru ei; Toru era deja beat bine.

- Vom lupta pentru ceea ce credem, aşa cum am făcut întotdeauna. Scăpăm noi cumva, am fost în situaţii şi mai rele.

- Spune-le lor asta; se răsti Edwin arătând cu spada rugul funerar.

Yama îl prinse pe Darien Ka care ar fi sărit la gâtul lui Edwin.

- Nu e timpul să ne certam între noi. Se întoarse către rugul funerar şi murmură o rugăciune

pentru sufletele celor căzuţi. Mai mult decât ceilalţi el le putea să le audă şoaptele, vocile, chiar şi dincolo de viaţă.

- Am făcut ceea ce trebuia să facem. Prietenii noştri înţeleg alegerea. Nu uita, Edwin, moartea nu este întotdeauna sfârşitul drumului.

- Oricum, dacă Warmon nu se va trezi până la ora atacului va pleca împreună cu non-combatanţii elfi. Sid şi Ala, îi veţi însoţi; zise Darien Ka

Furioasă Ala se postă în faţa lui:

- Eu nu plec. Am venit ca o echipă şi vom pleca doar ca o echipă. Să plece Edwin cu convoiul dacă se teme.

Ofensat magul vru să zică ceva dar Darien Ka i-o luă înainte.

- Nimeni nu se gândeşte să-ţi pună curajul la îndoială.

Nici ţie, nici lui Edwin. Dar tu ..... tu eşti cea mai tânără. Te

pricepi la leacuri şi la orientarea în pădure. Sid este cel mai priceput la a fii nevăzut. În bătălia de mâine talentele tale şi ale lui vor fi mai de folos dacă mergeţi cu convoiul. Cineva va trebui să aibă grijă de Warmon. Sau vreţi să-l lăsăm singur. De aceea plecaţi, şi nu din alte motive. Şi cu asta am terminat. Hotărârea am luat-o. Să ne cinstim prietenii.

Flăcările cuprinseră repede rugul. Aventurierii putură vedea cum trupurile prietenilor lor sunt devorate de foc iar fumul se înălţă în sus, tot mai sus, către ceruri.

În mintea fiecăruia dăinuiau amintirile despre timpurile când erau cu toţii împreună. Despre Gar care nu dăduse înapoi niciodată în viaţa sa. Despre Tappas, a cărui singură motivaţie în viaţă era să lupte. Despre Lysa cea blândă care întotdeauna îi apăra pe cei mai slabi. Amintirile nu vroiau să îi lase în pace şi printre flăcări părură să zărească fantomele prietenilor lor cum se ridică către cer urmând fumul.

Focul deveni o pălălaie, mânat din interior de o putere magică consumă totul. Când ultimile pâlpâiri se stinseră nu mai era nimic, lucrurile, armele şi podoabele de lângă trupuri, totul a fost mistuit.

- Creatorul să le primească sufletele; rosti Yama la sfârşit

Neavând chef de vorbă, şi obosiţi, aventurierii se retraseră la paturile lor. La un moment dat Darien Ka simţi cum pătura se dă la o parte şi Ysera se strecură lângă el.

- Mulţi au murit astăzi; murmură el

- Shh… iubire, nu e momentul să ne gândim la asta. Noi încă trăim.

De fapt în următoarele ore nu se gândiră la nimic lăsând pasiunea şi bucuria de a fi în viaţă să-şi spună cuvântul.

În afara zidurilor noaptea a fost liniştită, hoarda organizându-se pentru atacul care urma să înceapă din nou a doua zi. Trunchiuri grele aduse de departe erau modelate pentru a deveni maşini de asediu a doua zi, lamele securilor

erau ascuţite, armurile se peticeau. Cei care fugiseră primii îşi primiseră deja pedeapsa capetele lor împdobind suliţele din faţa cortului lui Davan. Vrăjitorul îşi dorea o victorie şi avea să o aibă cu orice preţ.

Spre dimineaţă Darien Ka simţi o mână scuturându-i încet umărul. Yama era lângă patul său secondat de Sid. Îi făcură semn să vină cu ei. El duse degetul la buze făcându-le semn să tacă şi se ridică uşurel din aşternuturi. După ce ieşiră pe balcon, îi întrebă.

- Ce mai vreţi şi voi? Şi vorbiţi încet, nu vreau să o trezim pe Ysera.

Yama îşi coborî vocea şi spuse hotărât:

- Am să vă spun un secret. Sid căscă larg

- Şi pentru atât m-ai trezit la ora asta. Pentru vre-o comoară secretă.

- Nu este o comoară. Este o cale prin care ne putem revedea prietenii.

Cunoscându-l pe Yama şi ştiind că nu avea în obicei să glumească îşi ciuliră amândoi urechile.

- Acum mulţi ani, înainte de a mă alătura lui Darien am fost pe o insulă în largul coastelor Mării Caspiei. Este o insulă magică care apare doar la răsărit de soare în fiecare dimineaţă după care dispare din nou. Pe insulă se află un templu a lui Asa. Iar din nişte cărţi şi pergamente foarte vechi am aflat că în interiorul templului se află Piatra Celestă. Conform legendelor, aceasta este simbolul puterii lui Asa, pe care a dat-o preoţilor săi, la începutul vieţii lor în lumea noastră pentru a se apăra de puterile demonilor. Dar Piatra mai are o putere despre care se scrie în pergamente. Poate să tragă în prezent căile trecutului.

Sid nu se putu abţine

- Eu nu am auzit niciodată de ea.

- După cum am spus este un secret bine păstrat. Dar să continui. Eu personal nu am ajuns niciodată la templu dar am fost pe insulă şi am vorbit cu câţiva localnici. Ei mi-au spus că templul este păzit de entităţi puternice care înlătură pe oricine care ar încerca să disturbe locul. Dar ea ar putea să fie singura cale să-i aducem înapoi pe tovarăşii noştri. Vă spun acum, deoarece dacă vreunul dintre noi scapă de aici ar putea să caute piatra şi să o folosească. Dintre toţi, Sid are cele mai multe şanse să scape. Dacă noi murim aici atunci tu trebuie să

cauţi Piatra. Ce zici Sid?

Halflingul ascultase cu atenţie la magul întunecat. Prietenii săi nu mai credeau că vor scăpa cu toţii în viaţă din următoarele zile şi îşi puneau toată speranţa în el. Dădu afirmativ din cap.

- Vom merge cu convoiul până ce vom fi în afara primejdiei, după care ne vom îndrepta către Njordvik. Dacă

nu apăreţi la Câinele Săltăreţ în două luni voi pleca să caut insula.

- Am aici trei hărţi cu locul unde se află insula; Yama scotoci prin buzunare şi le puse fiecăruia în mână un sul de pergamente; acum, vă avertizez din nou cu privinţă la pericolele insulei. Locuitorii de pe ţărm sunt destul de blajini dar nici ei nu au curaj să intre în templu decât în zilele de sărbătoare când le-o cer preoţii. Aşa că fiţi cu foarte mare băgare de seamă.

- Nu mai fi atât de pesimist. Dacă ne păzim pielea şi gândim limpede în scurt timp vom căuta insula împreună; forţă un surâs halflingul.

- Planul rămâne; spuse Darien Ka; dacă nu apărem la Câinele Săltăreţ încerci să găseşti piatra. Dacă altul scapă, caută şi el Piatra. Cel care o găseşte o va folosi, nu ştiu cum, pentru a ne aduce înapoi pe toţi. Acum întoarceţi-vă la somn. Mâine va fi o zi foarte grea.

IV

Primele raze ale soarelui aduseră cu ele o privelişte sumbră a câmpului de luptă.

Hoarda se afla din nou în faţa zidurilor gata de atac. Rând după rând monştrii se aşezau în poziţiile lor. La fel ca şi cu o zi înainte trollii şi giganţii formau primele rânduri ale armatei.

Cu o diferenţă. Paveze mari de lemn erau împinse în faţa oştii. În acest fel arcaşii elfi nu mai puteau să le rărească rândurile în mod atât de dramatic ca şi în ziua precedentă. O a doua surpriză îi lovi pe elfi în câteva momente.

La propriu.

Catapulte grele aruncau zeci de proiectile arzânde peste ziduri. Unele dintre ele erau oprite de magia apărătorilor dar cele mai multe îşi împrăştiau focul în interiorul oraşului

Hoarda înainta spre Auda sub o ploaie de foc.

Dar nici apărătorii nu se lăsară. Arcaşii elfi îşi alegeau cu mai multă grijă ţintele dar săgeţile lor erau mortale. Stol după stol răreau rândurile celor care nu erau protejaţi de paveze.

Ţinte preferate erau cei care împingeau pavezele, odată ce ei cădeau pavezele se opreau până ce alţii le luau locul şi le dădea timp balistelor să doboare creaturile periculoase.

Sângele negricios şi sângele roşu se amestecau în faţa zidurilor.

Odată ajunşi la ziduri giganţii împrăştiară cu uşurinţă întăriturile ridicate de elfi în timpul nopţii şi lăsară primele elemente ale hoardei să se reverse în Auda.

Nimeni nu-i întâmpină. Arcaşii dispăruseră în mod misterios de pe ziduri şi nici un luptător nu se vedea niciunde. Sute de creaturi îşi făcură intrarea în oraş, năvălind fără ţintă până când Darien Ka ieşi singur în faţa unei coloane. Oştenii hoardei vrură să se repeadă la el dar fiind doar un singur om cu paloşul în mână, înaintară cu băgare de seamă. Se temeau de o capcană.

- Opriţi-vă!!! Nu aveţi ce căuta în Auda !!! Plecaţi de îndată sau veţi fi omorâţi.

Un hohot de râs trecu prin rândurile monştrilor. Un troll ieşi în faţă, îşi flutură măciuca deasupra capului şi strigă la el.

- Eşti un prost omule dacă te lupţi cu noi. Te omorâm acum. GGGGrrara!!!!

Văzându-i cum şarjează Darien Ka ridică mâna şi rosti un singur cuvânt în limba magiei.

Solul explodă sub picioarele hoardei devenind un infern. Într-o secundă aproape toţi monştrii intraţi în oraş pieriră în flăcări. Elfii aşezaseră capcane magice la toate intrările în oraş. Tot solul fusese uns cu o substanţă inflamabilă tratată magic astfel încât să ardă cu putere la o comandă magică. Capcanele funcţionaseră excelent.

Următoarele rânduri fură împinse în foc şi pieriră la rândul lor. Arcaşii elfi îi ciuruiau cu săgeţi profitând că oştenii hoardei nu puteau să ajungă la ei. Debandada ţinu puţin, magii întunecaţi trecură printre rânduri şi înăbuşiră focul învocând câteva elemente de apă şi o ploaie măruntă. Hoarda trecu

peste cadavrele arse ale tovarăşilor lor căutând să intre în luptă corp la corp cu elfii.

Ysera era ascunsă după o căruţă răsturnată în mijlocul străzii. O ceată de căpcăuni tocmai trecuse peste cadavrele celorlalţi ucişi de capcane şi căutau căi prin care să se răspândească în oraş. În spatele lor venea gloata goblinilor cu

suliţe şi cuţite în mâini, schelălăind şi urlând în tot felul de limbi ciudate. Cei din urmă erau lacomi şi mai dornici să prade oraşul decât să se lupte cu apărătorii elfi. Lângă ea se aflau soldaţi din garda regală, luptători încercaţi înarmaţi cu lănci lungi şi grele. Când căpcăunii ajunseră lângă ei Ysera şuieră într-un anumit fel. Semnalul pentru atac.

Elfii ţâşniră din toate părţile împungând cu lăncile lungi căpcăunii. Bine ţintite, vârfurile trecură de pielea lor groasă şi urlete de furie şi durere umplură strada. Ysera se afla în primul rând şi ţintui cu lancea un căpcăun gras care aveau brâul ţinut de o cataramă făcută dintr-un craniu de om. Lancea îi intrase în piept mai bine de două degete dar masiva creatură nu părea să o bage în seamă. Încercă să o măture pe elfă cu o mişcare largă a toporului.

Ysera se lăsă sub lamă dar trebui să dea drumul lăncii. Căpcăunul prinse cu o mână lancea şi şi-o trase din piept. Un şuvoi de sânge negru se scurse din rană, pentru câteva momente căpcăunul rămase uimit de durere şi nu apucă să o oprească pe elfă când aceasta îi reteză piciorul drept. Lovitura îl dezechilibră şi căpcăunul căzu pe jos. Ysera îşi repezi lama în faţa lui cu toată forţa pe care o putu aduna.

Metalul elfesc trecu prin râtul creaturii şi nu se opri până nu ieşi prin cealaltă parte.

Chiar dacă căpcăunul murise, goblinii care îl urmau tăbărâră pe Ysera. Din două mişcări îi tăie pe primii sosiţi. Gărzile îi veniră repede în ajutor.

Dar din spatele goblinilor veneau creaturi demon. Mai înalte un pic decât elfii, cu feţe hidoase şi guri scoase în afară, pline de colţi ascuţiţi. Pe braţe aveau lame tăioase care păreau să le crească direct din carne şi care se prelungeau de la cot până peste vârfurile degetelor. Noile creaturi împrăştiară primii elfi în doar câteva momente. Erau sângeroase şi puternice. Războinicii elfi cădeau pe capete.

Aici lupta părea pierdută.

*****

Darien Ka urla ca un nebun. Drept în faţa sa un orc luptător se târa lăsând în urmă o dâră de sânge, încerca să scape de moartea pe care o împărţea cu atâta uşurinţă aventurierul. Slabă şansă, paloşul îi despărţi capul de restul corpului. Un altul îl atacă din dreapta dar paloşul opri sabia

acoperită de sânge a orcului, Darien îl răsuci şi îi implântă lama în piept până la gardă. Cu o viteză uimitoare mai reteză laba păroasă a unui troll. După care îi împunse bărbia trecându-i paloşul până ieşi prin cap. Alţi orci însă îi luară locul. Iar elfii erau tot mai puţini.

Căpitanul Kylon se strecură lângă el, armura verde îi era pătată de sânge şi alt firicel de sânge i se prelingea pe obraz din o tăietură urâtă.

- Trebuie să ne retragem!

- Unde? Dacă plecăm de aici nimic nu îi va mai împiedica să se răspândească prin oraş; suflă greu printre dinţi Darien Ka

- Am construit o întăritură la câteva străzi distanţă de Copacul Central.

- Îi putem ţine acolo?

- Da, nu au pe altundeva pe unde să ajungă. Am tăiat toate punţile la înălţimi şi am doborât clădirile de la sol. Am lăsat doar un vad prin care pot să treacă. Arcaşii îi vor lua cu uşurinţă pe cei care vor încerca prin altă parte.

- Druizii voştri sunt încă în templu?

- Da. Cei mai mulţi, mai avem încă câţiva în alte părţi încercând să oprească hoarda

- Să sperăm că îşi fac treaba. Acum retrageţi-vă. Îi opresc eu pe orcii de aici. Repede, mergeţi la întăritură!

Intră din nou în luptă, paloşul său era de neoprit. Orc după orc fură tăiaţi în bucăţi de lama magică. La câţiva paşi de el o spadă grea, un drug de fier plin de crăpături de doi metri lungime, tăie în două un tânăr războinic. Un altul căzu răpus de o săgeată scurtă, neagră, trasă de un arbaletier orc. Darien Ka zvârli pe sub mână un vârf ascuţit în capul orcului ca răzbunare. Doi elfi îşi folosiră săbiile încovoiate pentru a tăia un troll în bucăţi deschizând calea de retragere.

O suliţă lungă cu vârful tocit de atâta folosinţă se abătu peste scutul de împrumut pe care îl luase de la un cadavru. Orcul trase suliţa înapoi pregătindu-se pentru un nou asalt. Aventurierul nu îi dădu şansa şi îi fulgeră faţa cu o singură tăietură. Cu ambele mâini puse pe faţa, adversarul său căzu în genunchi urlând cât îl ţineau rărunchii.

O lamă îl atinse în spate pe Darien Ka dar fu atenuată de armura sa magică. Se întoarse furios şi îi tăie capul orcului uimit că arma sa nu a avut efect. Un om câine îi luă locul, mârâi la

aventurier arătându-şi colţii şi îl păli cu o măciucă ghintuită.

Scutul îi tremură bine braţul când pară lovitura. O lance mânuită de braţe groase de orc îi veni în ajutor omului-câine, încercând să-l ţintuiască pe Darien Ka de trunchiul unui arbore uriaş. Scutul reveni deflectând lancea. Măciuca reveni şi ea lovindu-l cu putere peste mână.

Darien Ka îşi stăpâni cu greu strigătul de durere, scutul îi scăpă din mână, şi sări înapoi. Orcul cu lancea veni la atac. Chiar şi rănit tânărul era o maşină de ucis. Cu o lovitură sfărmă lemnul lăncii în timp ce cu mâna liberă îl apucă pe orc şi îl trase între el si omul-câine. Simţi respiraţia urât mirositoare a orcului în faţă şi văzu cum încerca să-l muşte dar apoi auzi o pocnitură scurtă.

Măciuca omului-câine îi rupsese orcului coloana vertebrală. Darien Ka îl dădu la o parte şi-şi împlântă paloşul în burta atacatorului.

Dar şi mai mulţi oameni-câini se buluceau peste el cu armele în mâini.

Deodată se opriră. Ca şi cum ar fi fost împietriţi pe loc.

- Vino!; îl strigă Yama, care apăruse lângă el; Vraja nu îi va ţine mult pe loc.

Ultimii războinici elfi care mai rămăseseră o luară la picior după cei doi aventurieri către următoarea întăritură.

- Unde sunt ceilalţi? îl întrebă pe Yama în timp ce alergau printre copacii înalţi care până nu demult fuseseră casele elfilor

- Nu ştiu, dar ne întâlnim cu toţii la întăritură. Am trimis curieri iuţi de picior către toţi.

La o curbă dădură nas în nas cu Arwan. Unul dintre războinicii elfi mai exaltaţi sări la el, dar magul întinse mâna şi trăznetul îl transformă în cenuşă.

- Eu sunt Arwan. Vreau să vorbesc cu voi.

- Tu eşti cel care la adus în comă pe Warmon; îl recunoscu după descriere Darien Ka

- Pe cine?

- Şamanul reptiloid cu care te-ai luptat ieri.

- Va trăi. Întrebarea cheie este dacă şi voi o veţi face. Acest oraş este deja condamnat. Plecaţi. Astea vă vor ajuta.

Le aruncă două medalioane ciudate în forma unui soare cu opt raze. Se întoarse şi dădu să plece.

- Aşteaptă; strigă după el Darien Ka; De ce ne ajuţi?

- Am făcut un legământ care ţine până ce oraşul va fi distrus. Dar nu toţi trebuie să moară. Dacă însă vă luptaţi cu mine, voi fi nevoit să vă distrug.

Doar atât mai spuse şi dispăru într-un nor de întunecime ce părea să fi acoperit întreaga zonă.

Nici unul dintre cei doi aventurieri nu avu chef să stea să vorbească despre ciudata întâlnire. Nu mai aveau timp, din spatele lor se auzeau zgomotele hoardei. O luară la goană fără să se uite în spate.

Înconjurat în ceaţa de nepătruns, deasupra lor, Arwan îşi permise un zâmbet. Acei aventurieri îi aminteau de zilele tinereţii lui. Erau atât de dornici de acţiune şi de senzaţii tari! În timp le va trece, dacă vor supravieţui acestei zile. Îşi blestemă soarta care îl pusese în poziţia în care trebuise să se pună în slujba forţelor demonice.

Dar era singura cale prin care putea să recapete Inima Dragonului. Privirea interioară se îndreptă înapoi către tabăra hoardei, unde puterile întunecate se strângeau din nou ca un uragan de foc negru care avea în curând să se prăbuşească asupra lumii. Pe toţi zeii! Chiar dacă făcuse un pact cu puterile demonice asta nu însemna că avea să le ajute cu toată inima. Un Gardian cum era el ar fi putut distruge şi de unul

singur oraşul elfilor. Bine că “*aceşti*” demoni nu cunoşteau destule despre Gardieni şi dimensiunile din care veneau. Dar un legământ era un legământ, se lăsă jos în unul dintre punctele în care elfii încă rezistau cu vitejie. Va trebui să-i omoare pe toţi.

*****

Edwin era în bucluc. Până acum magia îl ajutase să supravieţuiască, să omoare unul din magicienii întunecaţi şi să oprească zeci de oameni-câini şi orci. Privi întristat consecinţele faptelor sale, hainele frumos lucrate şi scumpe erau ferfeliţă, făcute bucăţi de duşmani. Şi nu era tot. Patru magi întunecaţi îl prinseseră la înghesuială, îi demolaseră scuturile şi îi rupseseră un picior.

Salvatorii lui au fost nişte elfi rămaşi în urmă. La cererea lor unul dintre uriaşii copaci locuinţă se prăbuşi între el şi atacatori. Doi elfi îl prinseră de braţe, sprijinindu-l şi îl luară cu ei. Va trece ceva timp până vor reuşi atacatorii să treacă de copacul uriaş, timp destul ca ei să ajungă până la cea de-a doua redută.

Deodată, o ceată de orci luptători le tăie calea şi tăbărî asupra lor. În fruntea lor era un căpcăun imens cu o lance în mână. Cu uşurinţă, Edwin îşi dădu seama că era cel care la omorât pe Gar. Se feri de o sabie lungă şi împlântă un pumnal scurt în gâtul orcului luptător, acolo unde armura lasa un loc liber între ea şi coiful de luptă. Apoi, cu ultimele forţe, întinse palma spre căpcăun, un foc verde ţâşni din el carbonizându-l pe loc.

Nu apucă să se bucure de izbândă, alt orc luptător aruncă o suliţă în el, fără scutul magic nimic nu o opri, îl străpunse pe loc. Edwin lunecă încet în genunchi, nu îi mai rămăsese

destulă putere să scoată suliţa din el. Magia sa l-ar fi putut vindeca, în timp.

Din păcate nu mai avea timp, o sabie îi despică colana vertebrală. Orcul care o făcuse fu străpuns de o săgeată în ochi dar pentru Edwin era prea târziu. Nici măcar magia sa nu mai putea face nimic, era mort.

Toru cu o ceată de elfi îi lovi pe orci din coastă, măcelărindu-i şi împrăştiindu-i în toate direcţiile. Victorie goală, căci trebuiră să se retragă din faţa cetelor de goblini care deja jefuiau oraşul. Dwarful, hotărât să nu lase trupul lui Edwin pradă hoardei, îl puse în spate şi se luă după elfi.

Ajunşi aproape de baricadă auziră un cor de mârâituri şi lătrături din spate. Înainte să-şi dea seama de unde vin atacatorii fură ajunşi de călăreţii de lupi.

Lupi mari cu colţi lungi şi labe grele care puteau doborî un om cu uşurinţă. De fapt aşa se şi întâmplă, călăreţii de lupi trecură în goană peste ei. Lupii cădeau în spatele elfilor, îi muşcau de capete, gâturi, umeri, smulgând hălci întregi de carne din ei. Lănci, cuţite, securi fulgerau în mâinile călăreţilor printre elfii înspăimântaţi.

Cea mai mare parte dintre elfi muriră în tăvălugul iniţial. Cei rămaşi, încurajaţi de Toru şi ciocanul său, săriră să se apere. Lângă un copac, un elf într-o cămaşă de zale strălucitoare cu o sabie-lance tăie un goblin care îşi pierduse sângerosul armăsar. Nu îşi ridică bine lama de pe gâtul goblinului când fu ţintuit de copac de către un alt călăreţ de lup. Nu departe doi călăreţi de lupi făceau măcel printre elfii în retragere. Ener, tânăr din garda regală îşi ridică arcul lung şi trimise două săgeţi drept în inimile lor.

Toru îi zdrobea cu ciocanul său magic. Mai ales bestiile, avea el tactica lui, le lăsa să se repeadă la el, iar în ultimul

moment, cu o agilitate surprinzătoare, pentru un dwarf, se trăgea din faţa lor şi îi pălea puternic dintr-o parte. De fiecare dată când atingea un duşman ciocanul magic nu numai lovea inamicul dar şi elibera o străfulgerare electrică ce putea omorî de una singură un orc sănătos. Mulţi vrăşmaşi căzură în acea zi sub puterea ciocanului.

Suliţa zbură prin aer şi se frânse în scut. Toru îl păli pe omul-lup care o aruncase şi se uită în jur. Văzu că hoarda îi tăiase drumul către întăritură. Sute de creaturi se buluceau între ei şi salvare.

Timp să se gândească nu avu căci trebui să descurajeze, cu ciocanul, un alt om lup înarmat cu un cuţit lung. La stânga sa Ener îşi văzu umărul străpuns de o săgeată. Vârful ei se strecurase pe sub cămaşa de zale, sângele îşi făcu apariţia prelingându-se pe mână. Măciuca unui orc luptător coborî ca un trăznet şi îl lovi trosnindu-i oasele. O sabie scurtă, murdară îi fu împlântată în coastă ucigînd-l.

Toru fusese şi el rănit. Armura magică pe care şi-o făcuse chiar el cu greu, din mithril, timp de luni întregi, îl protejase de multe atacuri dar nu era de netrecut. Piciorul drept îi era aproape amorţit, o suliţă îi intrase prin piele şi muşchi. Toru îi rupsese vârful pe care nu a putut să şi-l scoată din picior.

Furia berserk îl cuprinsese, nu mai simţea nimic, putea să lupte chiar şi cu multele tăieturi pe care le primise. Pălea fără încetare, era un lup printre oi, în jurul său creşteau movilele de cadavre. Un cap de goblin răsări de sub un cadavru, creatura pitică se strecurase cu viclenie pe sub ele pentru a-l prinde pe la spate pe dwarf şi a-l tăia cu sabia ruginită ce-o ţinea strâns.

Nu avu noroc, Toru îl văzu şi cu o singură mişcare a ciocanului îi sparse capul ca un ou bine fiert. Pe un altul îl

făcu aeropurtat, trimiţându-l peste capetele tovarăşilor săi. Dar nu era invincibil. Lama grea a unui baltag îi făcu terci braţul stâng, sânge îi izbucni din o rană provocată de săgeţi. Cel cu baltagul reveni, dwarful pară cu ciocanul în timp ce de la brâu smulse un pumnal şi cu îndemânare, pe sub mână, i-l aruncă în faţă. Preocupat de sângele ce-i curgea din faţă, orcul nici nu văzu izbitura ce-i sfărmă coastele.

Acolo era şi Uzum, troll născut în Nordul Întunecat, unde în

timpul antic regele Wasar-Deg strânsese cei mai puternici vrăjitori şi acoperise cerul cu un întins nor negru pentru ca creaturile sale tenebroase să poată creşte în voie.

Uzum era foarte deştept – pentru un troll. Simţind că dwarful cu ciocan se apropie tot mai mult de el şi văzând că nimic nu pare să-l oprească, arunca goblini în faţa lui. Îi lua pe sus cu braţele sale puternice şi îi arunca în Toru. Micile creaturi cădeau peste el înainte să-i poată evita sau să-i înlăture din cale.

Toru căzu la pământ sub greutatea lor.

Văzându-l neajutorat Uzum îşi ridică măciuca magică, Grim, care îi fusese fermecată de către vrăjitorii din satul lui având ţepi lungi de zece centimetri, şi lovi.

Ţepii trecură, împinşi de forţa supraomenească a trolului, prin trupul goblinului şi intrară în Toru. Rănit grav, dwarful împinse goblinul de pe el şi păli un alt goblin care deja îl crezuse mort şi vruse să-i smulgă ciocanul din mână. Uzum statu mai în spate. Îi lăsă pe orci să-l atace şi să-l termine pe dwarf, dar acesta, în mod surprinzător încă mai avea destulă forţă în el. Doi orci muriră sub ciocan înainte ca să-l poată răpune pe Toru.

La sfârşit, fără puteri, fu rupt în bucăţi de către căpcăuni cât o căpiţă de fân.

Aşa muri Toru, cleric luptător al zeului Dagan, erou fără pereche şi purtător a ciocanului fermecat MojGab, după o viaţă întreagă de aventuri puse în slujba combaterii răului. Memoria sa avea să fie onorată de către membrii clanului său prin construirea unei statui în sala cea mare a clanului.

*****

Hoarda nu se aruncă imediat în palisada ridicată în grabă cu toate forţele. Doar călăreţii de lupi îşi încercară puterea contra apărării elfilor.

Dar o găsiră prea puternică. Pentru că nu puteau să sară peste ea, se învârteau în faţa palisadei aruncând ghiare de metal, sperând să poată trage părţi din ea jos, şi astfel să-şi deschidă drumul. Arcaşii elfi însă aveau în ei ţinte perfecte, de pe vârful întăriturii săgeţile lungi curmară viaţa multor călăreţi dar şi a multor dintre bidivii lor.

Văzând că nu este chip să treacă de palisadă, goblinii se retraseră pentru a se reorganiza pentru un nou atac.

Ysera, de pe culmea palisadei, îl văzu pe Darien Ka venind

pe una din străduţele lăturalnice. Pesemne că trecuse în interiorul palisadei prin altă parte. Îşi pierduse coiful şi armura sa părea ruptă şi străpunsă în mai multe locuri. Pe obraz avea o cicatrice urâtă care pornea de la tâmplă şi ajungea până la maxilar. În spatele său Yama arăta un pic mai bine, dar robele sale erau făcute bucăţi lăsând să se vadă costumul din piele de dragon, la fel de bun ca o cămaşă de zale, pe care îl purta pe dedesubt. Amândoi păreau că sunt la capătul puterilor. Elfa nu se îndoia că şi ea arăta la fel.

Îşi părăsi locul de pe palisadă şi coborî să-i întâmpine.

- Nu le vom face faţă încă mult timp; mormăi Yama cu fatalitate dar urechile agere ale elfei prinseră conversaţia

- Au pierdut foarte mulţi; replică Darien Ka în timp ce o prinse pe Ysera în braţe

- Eşti rănit! constată ea după o privire rapidă

- Un pic. Dar tu?

- Doar câteva zgârieturi. Un urlet venind de dincolo de zid îi făcu să se repeadă pe

culmea palisadei. Cete de oameni-lupi şi orci se aruncară la atac. Ca un val care se loveşte de ţărm şi apoi se retrage în mare la fel se lovi hoarda de palisadă şi apoi se retrase când nu reuşiră să o dărâme.

Atunci printre rânduri trecu Uzum cu o lance în mână, în vârful lăncii fiind înfipt capul retezat a lui Toru. Se însufleţiră din nou orcii şi se repeziră la baricadă.

Darien Ka văzu sângerosul trofeu. Furia îi umplu sufletul şi se revărsă în corp ca o tornadă, i se scurse în oase şi muşchi întărindu-i puterea.

Ca un trăznet căzu el printre orci. Paloşul său parcă prinsese o viaţă proprie. Din două mişcări omorî trei oşteni. Cu o singură lovitură sparse un scut şi capul celui ce se ascundea în spatele lui. Lama sa trecea prin armuri, zdrobea coifuri şi capete, sfărma alte arme ce i se opuneau.

Nimeni nu-l putu opri. Un căpcăun de trei ori cât el se aplecă să-l zdrobească cu măciuca dar îi aruncă o bombă de foc în piept. Explozia îl rupse în două. În scurt timp sângele mustea în jurul lui, devenise baltă iar cadavrele grămadă. Săgeţile îi căutau trupul dar se opreau în armură, suliţe erau deflectate de paloş sau de micul scut de mână care, chiar dacă îndoit, era încă folositor.

O izbitură puternică scutură baricada, căpcăuni cu ochi sângeroşi şi bale la gură trecuseră prin ea cu ajutorul unor berbeci confecţionaţi chiar din copacii-casă a elfilor.

Darien Ka, văzând ce se petrece, sări înapoi să-i ajute pe elfi. Venind din spate ca o furtună reteză tendoanele ultimilor doi căpcăuni care ţineau un berbec după care trecu şi prin ceilalţi, tăindu-i, doar atât cât să scape berbecul din mână. Direct în faţă îi ieşi un orc care avea o mutră uimită, nu înţelegea cum de aventurierul apăruse din spatele său. Avea să-şi ducă uimirea cu el în mormânt căci Darien Ka îi reteză gâtul cu o singură mişcare.

Alwyn şi Ortombos, un elf şi un nordic ce lupta alături de elfi îi săriră în ajutor, Alwyn împiedică mai mulţi orci să-l ia din coastă în timp ce Ortombos despică cu securea umărul unui troll.

Lupta era sălbatică în jurul palisadei, cu zecile mureau în doar câteva clipe. Orcii luptători reuşiră să-i împingă pe elfi de pe baricadă. Căpcăunii fiind acum apăraţi de luptători începură să doboare baricada, bucată cu bucată.

Cum duşmanii se concentrau într-un singur loc a doua linie de elfi avea câmp de tragere excelent, arcaşii îşi dovediră din nou dibăcia, rânduri întregi de orci şi goblini au fost răpuşi de săgeţi. Ysera era printre arcaşi, săgeţile ei îşi atingeau mereu ţinta şi doar dintre conducători.

Uzum îşi făcu apariţia pe palisadă, încă ţinând în mână lancea cu capul lui Toru. Elfa îşi ridică arcul şi ţinti, avea să-i strapungă capul.

- Nu, acesta este al meu; Yama îi aplecă arcul cu mâna

Întinse mâna. Vraja se formă aproape singură mânată de dorinţa de răzbunare. Invizibilă, îşi făcu efectul teribil în adâncul fiinţei trolului. Sângele îi luase foc, din picioare până

la cap. Începu să se contorsioneze şi să se învârtă fără putinţă de scăpare. Murea pe dinăuntru în afară. În disperarea ce-l cuprinsese începu să-şi smulgă pielea pentru a ajunge la durere. Nu mai avu timp căci flăcările ţâşniră prin gură şi întreaga creatură dispăru devorată în focul verde.

- O pedeapsă prea uşoară; remarcă cu voce glacială Yama În jurul lor hoarda îşi continua atacul şi se văzură nevoiţi

să dea înapoi.

În mijlocul apărării elfe stătea Darien Ka, nemişcat de

valurile adversarilor.

Propria sa magie îl învăluise, atât pe el cât şi armele sale cu o putere care îl făcea de neoprit. Paloşul tăiase zeci de duşmani şi alţii continuau să cadă. Acoperit în sângele său amestecat cu cel a duşmanilor părea un zeu al războiului. Pavăza îi era ruptă în două, armura îi era străpunsă în mai multe locuri şi sfâşiată complet înspre stomac iar apărătorile de pe picioare i-au fost smulse demult dar el continua să lupte. Kylon ajunse cu greutate până la el însoţit de un pâlc de soldaţi de elită.

- Caravana a plecat. Prietenii tăi şi un detaşament de gardă le oferă protecţie.

Darien Ka măsură în gând cam cât timp mai puteau opri iureşul duşmanilor

- Mai avem vreun punct de retragere?

- Nu, nu am mai avut unde să construim o baricadă trainică. Dar avem ajutoare; îi arată una din străduţele secundare.

O ceată de călăreţi, toţi unul şi unul, îmbrăcaţi în armuri complete, şarjă asupra orcilor. Vălmăşagul de copite, lănci şi săbii mătură din cale primele rânduri de orci la fel cum o gospodină mătură praful de pe podea. Dar şarja nu putea

continua la nesfârşit, prea mulţi inamici îi erau în drum. Şi fără avânt cavalerii elfi continuau să facă prăpăd. Luaţi prin surprindere orcii dădură înapoi călcându-se în picioare unii pe alţii. Cei ce nu mureau de lamele lungi ale elfilor îşi găseau sfârşitul sub copitele sau de muşcătura bidiviilor elfeşti care făceau tot ce le stătea în putinţă să-şi ajute călăreţii.

Hoarda fu împinsă peste baricadă.

Atunci apărură magicienii întunecaţi. Patru dintre ei pe vârful baricadei. Puterea izvorî din ei asemenea unui şuvoi întunecat, elfii deveniră slabi şi neputincioşi, de-abia dacă mai puteau mişca braţele ce ţineau armele şi pavezele.

În acelaşi timp o ceată de războinici orci “supremi”, încătuşaţi în armuri complete asemenea unor turnuri de oţel, şi săbii enorme cu care puteau cosi un călăreţ dintr-o singură mişcare. Ceea ce şi demonstrară, primul care intră în luptă reteză în două calul cavalerului elf ce-i stătea în faţă, a doua lovitură îl despică pe elf în două. Abătuţi de noul atac elfii dădură înapoi.

Din nou primiră ajutor, de aceasta dată din partea vrăjitorilor elfi care împrăştiară forţele magice ale celor întunecaţi şi redară vigoarea cavalerilor. Îi ajută şi Yama. Venise timpul să-şi încerce forţa direct împotriva magilor infernali.

La comanda sa din înaltul cerurilor coborâră lacrimile lui Raja. Se spunea că Raja, zeu al furtunii şi a naturii dezlănţuite avea un prieten muritor pe nume Aleias. Erau ca fraţii. Prin multe locuri au fost ei împreună şi prin multe aventuri au trecut. Dar într-o zi Aleias a fost atras într-o capcană în nişte smârcuri şi după o luptă grea, o suliţă bine ţintuită i-a curmat firul vieţii. Raja, coborând din ceruri a ajuns prea târziu ca să-şi salveze prietenul.

L-a luat cu el în palatul său din ceruri, pentru a-i cinsti memoria. La rugul funerar Raja a început să plângă, lacrimile sale şi-au făcut drum spre pământ unde au lovit cu o forţă enormă solul, creeând adevărate cratere.

Trei lacrimi coborâră din cer. Baricada fu distrusă de ele, dar şi oastea invadatoare a fost împrăştiată de forţa şocului. Din păcate, ţinta principală, vrăjitorii întunecaţi, nu au fost distruşi. Nimburile lor de protecţie rezistaseră undelor de şoc iar acum se adunau cu greutate de pe jos.

Yama ştia că nu trebuia să le dea timp. Îşi întinse toiagul, cu vârful stilizat într-un simbol al morţii, spre un vrăjitor. Un fascicol de lumină intensă păru să-i lege pentru câteva momente, apoi raza erupse prin corpul vrăjitorului de parcă ar fi fost lavă scăpată din erupţia unui vulcan.

Pe următorul îl atacă cu un vârtej de energie care se formă în jurul lui Yama şi ţâşni ca o suliţă către adversar pe care îl învălui într-un rug de forţă distructivă.

O rază de foc incendie aerul din jurul lui Yama şi încercă să-i spargă scutul, flăcările părură să-l atingă, mantia de protecţie le ţinu însă la distanţă. Un cuţit zbură prin aer şi se împlântă în gâtul vrăjitorului. Acesta îl prinse şi se grăbi să-l smulgă, dar muri întrebându-se ajunsese acolo.

Cu o mişcare a capului Yama îi mulţumi lui Darien Ka care doar rânji şi înaintă spre baricadă.

Ultimul mag întunecat folosi o altă tactică. Îşi aduse o creatură în ajutor. Înaltă de doi metri, cu membre lungi şi o lance în mână, fiinţa slabă îl atacă pe Yama. Neavând timp de pierdut el se opri, îşi concentră energia şi aruncă un bolt de foc

în creatură, aceasta explodând instantaneu.

Magul întunecat îşi folosi timpul obţinut de creatura sa pentru a lega o nouă vrajă. Iar pe asta Yama nu o mai putea

opri. O forţă magică îi luă pe amândoi şi îi transportă într-o altă dimensiune.

- Acum vei muri; spuse fără emoţie magicianul întunecat în timp ce alţi doi ieşiră din umbre

Yama se mişcă repede şi o rafală de vârfuri magice se năpusti peste cei trei. Doi dintre ei îşi ridicară scuturile, dar al treilea prinse cel puţin trei vârfuri în trupul său. Unul din cei doi răspunse rapid, trimise bolţi galbeni în cascadă. Pe braţul lui Yama se materializă un scut din oţel negru cu care deflectă atacul fără nici un efect.

Cel care îl adusese chemă din nou o creatură, de data asta era vorba de un monstru cu corp de om dar din lemn, cu sute de spini ascutiţi care îi ieşeau din trup în toate direcţiile. Îşi folosi braţele ca nişte măciuci pentru a-l zdrobi pe Yama care se apără cu greutate interpunând scutul între el şi spini de fiecare dată. Forţa din spatele loviturilor îşi spunea cuvântul, se împleticea pe picioare şi ştia că avea să cadă din un minut în altul.

Se mai dădu un pas în spate şi aruncă toiagul la pământ murmurând două cuvinte, când trecu creatura de lemn peste el toiagul se transformă într-un şarpe uriaş care îl prinse înfăşurându-se bine în jurul său. Forţa de strângere a şarpelui era impresionantă, Yama putea să jure că auzea lemnul cum se crapă. Apoi creatura dispăru, urmată îndeaproape de şarpe care fusese străpuns în zeci de locuri de spinii ascuţiţi.

O altă creatură chemată, un minotaur, nu pierdu timp şi veni la atac cu securea deasupra capului gata să lovească, Yama făcu un semn şi rosti un cuvânt într-o limbă care dispăruse de mii de ani trimiţând creatura înapoi de unde a fost adusă. Dematerializând scutul trimise doi bolţi alb-strălucitori în burta vrăjitorului care chemase minotaurul.

Ridică rapid în jurul său un glob de respingere a vrăjilor pentru a avea timp de o nouă vrajă.

Simţi cum cel puţin două vrăji încearcă să pătrundă prin glob dar fură absorbite fără probleme. Trebuia să se grăbească, nu mai avea mult timp înainte ca globul să dispară.

Din mâinile sale se formă o pâclă neagră ce se desprinse de el şi se duse după unul dintre vrăjitori. Îl învălui, apoi păru că

intră în el, fu zmucit în toate direcţiile, după aceea pâcla neagră ieşi din corp ducând cu ea şi sufletul nefericit a magului întunecat, expulzându-l din propriul său corp şi trăgându-l cu ea în adâncurile abisale.

Vraja îl lăsase slăbit, eforturile de până atunci în apărarea oraşului contribuiseră şi ele. Acum magul întunecat rămas avea avantajul, trimise o rafală de raze, energia explodă pur şi simplu din mâinile sale.

Nimbul din jurul lui Yama respinse o parte din descărcările furibunde dar nu pe toate. Fiecare rază îl lovea ca un ciocan. Cel puţin opt raze îl atinseră bătucindu-i întreg trupul. Picioarele i se moleşiră şi alunecă la pământ.

La un moment dat barajul se opri, cu ultimele puteri Yama îşi ridică capul şi văzu cum focul se rotea în mâinile vrăjitorului, devenea din ce în ce mai puternic şi mai mare, până deveni o sferă de foc şi plasmă.

- Acum, mori!!! strigă vrăjitorul şi aruncă sfera

Yama simţi căldura cum îi topeşte trupul. Încercă să folosească magia pentru a se salva, dar nu mai avea putere. Apoi o negură îl acoperi şi uitarea îl luă la sânul ei.

Vrăjitorul întunecat cercetă infernul pe care îl crease, nu credea că ceva sau cineva ar fi putut supravieţui. Trasă simbolul care activa vraja de portare, transportându-l înapoi pe câmpul de luptă.

V

Darien Ka acoperea retragerea ultimilor elfi în fortăreaţă, ultima bucată necucerită a oraşului fiind reduta din jurul Copacului Central. Ysera era deja înăuntru, fusese rănită şi era în îngrijirea tămăduitorilor. Hoarda se oprise pentru a aştepta mai multe trupe din spate.

Săgeţi răvăşeau din nou rândurile celor două tabere, pe de o parte puţinii arcaşi elfi care mai rămăseseră în viaţă iar de partea cealaltă arbaletieri şi arcaşi orci care menţineau un tir constant asupra parapetului. Era aproape imposibil să supravieţuieşti multă vreme şuvoiului de săgeţi negre. Câţiva giganţi li se alăturară şi bucăţi de copaci şi piatră pocniră meterezul rupând porţiuni mari din el.

Singurul lucru de care nu aveau a se teme erau vrăjile. Copacul Central fiind şi Templu în el se aflau magii şi preoţii elfilor care făceau un scut perfect împotriva magiei pe care

nimic nu îl putea străbate.

Darien Ka însă avea alte priorităţi, îl căuta pe Yama care dispăruse în timpul luptei cu magii întunecaţi. Spera din toată inima să nu fi murit. Ysera îl întâmpină la intrarea în sala magilor elfi.

- L-ai văzut pe Yama? o întrebă el
- Nu. Dar tu?
- Nu l-am văzut niciunde. Să sperăm că a reuşit cumva să plece cât mai departe de acest loc.
- Yama nu ar pleca niciodată. Este cel mai bun prieten al tău.
- Ştie că dacă are posibilitatea trebuie să plece de aici. Un magician elf li se alătură.
- Convoiul a reuşit să treacă de santinelele orceşti. Dar a fost atacat de mai multe sute de orci şi goblini. Prietena voastra Ala a murit apărându-i şi cel mic a dispărut. Îmi pare rău.

Cei doi rămaseră singuri, uitându-se în gol fără să poate spune nimic.

- Suntem ultimii; şopti Ysera în cele din urmă Un zgomot înfiorător îl opri pe Darien Ka să răspundă.

Amândoi fugiră spre metereze. Hoarda atacase din nou. Giganţii reuşiseră să facă o breşă prin care trecură orcii « supremi » şi trolii îmbrăcaţi în armuri de luptă. Ultimele cete de războinici elfi li se împotriveau cu eroism, săbii-lănci tăind adânc în carnea monştrilor. Lănci lungi erau folosite pentru a-i opri pe giganţi. Din spatele lor veniră însă miile de războinici orci şi goblini. Îi copleşiră pe elfi cu numărul lor făcându-i bucăţi.

Darien Ka se lupta cu furie apărând una dintre scările interioare. Dat fiindcă scara era îngustă nu îl puteau ataca mai mult de doi războinici o dată. Cu sabia magică în mână şi cu un scut mic în cealaltă se descurca destul de bine, doisprezece cadavre fiind mărturie. În spatele său, Ysera îi săgeta cu o precizie uimitoare.

Atunci îl văzu pe Arwan, era la baza scării, probabil aştepta să urce şi el. Darien Ka ştia că nu îl poate învinge, simţise asta de prima oară când îl întâlnise. Sări în spate mai

multe trepte, ridică paloşul deasupra capului şi lovi cu toată puterea treptele, în acelaşi timp adăugând forţa sa magică loviturii. Cu un huruit îngrozitor scara trosni şi explodă desprinzându-se, cărând şi o parte din perete după ea.

Orcii nu mai putea urca pe acolo.

Jos, Arwan zâmbi, îi plăcea de tânărul aventurier şi ar fi fost păcat să ajungă în situaţia în care ar fi trebuit să-l ucidă. Un elf sări de după o coloană cu un cuţit în mână. Cu un gest absolut cazual Arwan îl izbi cu un bolt strălucitor care îl omorî pe loc.

Mai mulţi orci se bulucird gata să-l ajute. Bah, dacă ar fi fost după ei ar fi fost mort de mult.

- La o parte idioţilor! Găsiţi altă scară. Imediat!!; urlă la ei.

Darien Ka privea cum elfii se retrag în ultimele încăperi. Erau atât de puţini încât nici măcar nu reuşeau să acopere toate intrările. Câţiva oameni-câini apărură la o uşă, tânărul îl tăie pe primul la gât înainte ca ceilalţi să îşi dea seama. Al doilea se trezi cu burta deschisă, al treilea pară cu ciomagul său dar Darien Ka era mai rapid, lama sa reveni atât de repede şi îi trecu prin inimă înainte să o poată opri.

Ysera închise uşa şi trânti bara care o bloca.

- Trebuie să ieşim de aici. Misiunea noastră s-a încheiat, acum putem doar muri aici.

- Uşor de spus dar foarte greu de făcut. Sunt sigur că oraşul mişună cu magi. Nici măcar să ne deghizăm nu putem. Tu în orice caz nu îi vei putea păcăli pe orci.

Dar tânărul se gândea la ceva, îşi scoase din buzunar medalionul pe care i-l dăduse Arwan. I-l dăduse ca să scape din oraş. Dar oare cum trebuia folosit.

O senzaţie puternică trecu peste ei ca un val de disperare, de parcă ceva îngrozitor tocmai se întâmplase.

Cercul magicienilor fusese rupt. Având în vedere că se aflau într-un coridor care înconjura vârful sălii Templului, îşi aruncară privirile în jos. Druizii elfi erau spulberaţi de către Arwan şi încă câţiva magi întunecaţi.

- Trebuie să plecăm acum! stărui Ysera cu o voce tremurândă văzând cum sunt măcelăriţi ultimii elfi.

O lovitură zgudui uşa, probabil vreun troll. Darien Ka strânse medalionul, spera să funcţioneze la fel ca majoritatea artefactelor magice. O trase pe Ysera lângă el şi vizualiză satul cel mai apropiat pe care îl cunoştea şi ştia că este destul de departe încât să fie în siguranţă.

Satul păru să devină din ce în ce mai real, până ce o

mişcare aproape insesizabilă se produse, satul era real în timp ce oraşul elf deveni o imagine în destrămare. Scăpaseră de gheara morţii.

În urma lor hoarda rase din temelie oraşul.

Ultimul avanpost a elfilor din Nord căzuse.